

BIBELSK TRO

Nr. 6
Des. 1995

4. årgang

6

*Fritt, uavhengig tidsskrift
på evangelisk-luthersk grunn*

PÅ **BIBELENS** Stiftelse GRUNN

utgir tidsskriftet
Bibelsk Tro

Formål og grunnlag:

Stiftelsens formål er å fremme bibeltro kristendomsforståelse etter Guds Ord på den evangelisk-lutherske bekjennelsesgrunn. Stiftelsen skal på det grunnlag som er nevnt nedenfor ved litterær virksomhet og på andre tjenlige måter hjelpe til å utbre bibelsk forkynnelse og lære, slik at evangeliet kan nå ut til menneskene og nådegavene få sin naturlige funksjon. Likedan vil en vurdere religiøse og åndelige strømninger, bevegelser, tidsaktuelle tanker, ideologier og tiltak i lys av Skriften.

Grunnlaget for stiftelsens virksomhet er den Hellige Skrift, forstått og brukt i lys av Bibelens eget Kristus-vitnesbyrd og Jesu og apostlene skriftsyn, dvs.

Skriftens vitnesbyrd om seg selv. Bibelen er Guds Hellige Ord, gitt ved den Hellige Ånds inspirasjon, troverdig og urokkelig, helt igjennom Guds Ord gitt i menneskelig språk.

Bibelens ord – slik det opprinnelig ble gitt – er uten feil og selvmotsigelser i alle sine uttalelser når det forstår i samsvar med dens egne forutsetninger. Skriftens ord må tolkes ved Skriften selv. Bibelen er Guds åpenbaringsord, gitt oss som veileding til frelse og evig liv. Den er den eneste, sanne og fullt ut tilstrekkelige, klare og absolute autoritet og norm i alle spørsmål som angår kristen tro, lære og liv.

Den evangelisk-lutherske lære som er nedfelt i Den norske kirkes bekjennelses-

skrifter er i samsvar med Skriften og følgelig bekjennelsesgrunnlag for stiftelsens virksomhet. Sentralt i denne lære står overbevisningen om «Skriften alene», «rettferdigjørelsen ved tro på Kristus alene» og den evangeliske kirkeforståelse som legger vekt på det alminnelige prestedømme og nådegavehusholdningen.

Styret:

Lektor/cand. theol. Olav Hermod Kydland (formann), forkynner/cand. theol. Kristoffer Fjelde (nestformann), misjonær/rektor Reidar Eriksen (sekretær), ingeniør Gordon Landro og avd.leder Olav Stokka.
Varamenn: Adjunkt Gunnar Holth, misjonær/cand. theol. Olav Toft, avd.leder Tor Ydstebø, bonde Ola Borrevik og bedriftsleder Gunleif Handeland.

Rådet:

Rådgiver/sosialøkonom Dagfinn J. Hansen, misjonær Jan Ove Heggdal, bonde/cand. theol. Arvid Joramo, bonde Leif Jan Krogedal, bonde Samuel Norland, misjonær/cand. theol. Gutorm Raen.

Faste medarbeidere

i Bibelsk Tro:

Forkynner Kjell Dahlene, lærer/cand. theol. Eivind Gjerde, adjunkt Gunnar Holth, lærer Reidulf Tværåli, misjonsskolelærer/dr. Norvald Yri.

BIBELSK TRO

Fritt, uavhengig tidsskrift
på evangelisk-luthersk grunn

Redaksjon:

Olav Hermod Kydland

Guttorm Raen

Olav Toft

**Redaksjons- og
ekspedisjonsadr.:**

Postboks 264, 4350 Nærøs

Fax 51 43 22 82

Abonnement og gaver:

Kleppveien 894,
4063 Voll

Postgiro: 0825 0578300

Bankgiro: 3290.07.77786

Dansk postgiro:
1199 250-9350

Kasserer: Kristian Byberg
Tlf. 51 65 41 01

Utkommer 6 ganger i året.

Årsabonnement :

Norge og Norden kr. 100,-
Til andre land kr. 125,-
Skoleungdom kr. 70,-

Redaksjonen er ansvarlig for alt som kommer fram i lederspalten.

Konkrete synspunkter for øvrig står de respektive forfattere ansvarlig for. Red. deler nødvendigvis ikke alle disse, men er ansvarlig for at ikke noe bryter med stiftelsens formål og grunnlag. Unntak fra dette kan være ytringer i klipp- og leserbrevspalten.

Ettertrykk kan skje med kildeangivelse.

Layout: Narve Holmen

Steinkjer Trykkeri AS
Tlf. 74 16 30 00

Nr. 6 Desember 1995:

Jolebodskapens globale dimensjon

Leiar. Olav Toft Side **2**

Han skal kalles Guds Sønn » **3**

Andakt. Arvid Joramo

Fødd av jomfru Maria » **4**

Trossannhet. Norvald Yri

**Guds arvingar –
Kristi medarvingar** » **5**

Bibelforum. Olav Toft

«Nogle Jule-Psalmer» » **7**

Fra sangskatten. Gunnar Holth

Nåde-kristne » **8**

Troslivet. Hans Erik Nissen

Drama istedenfor vekkelse? » **9**

Søkelys på arbeidsmåter. Guttorm Raen

Kan korset miste sin kraft? » **13**

Fra troens slagmark
Olav Hermod Kydland

Jul i Afrika » **16**

Fra misjonærlivet. Olav Toft

Profeten Habakkuk » **17**

Bibelstudieserie. Dag Risdal

Hans herlighet til pris » **20**

Bibelstudieserie. Kjell Dahlene

«Velsignet julenatt!»

Redaksjonen vil gjerne ønske leserne en velsignet god jul og et riktig godt nytt år med to vers av Hans Adolph Brorsons mektige salme:

Mitt hjerte alltid vanker i Jesu føderum Å, kom, jeg opp vil lukke
Der samles mine tanker som i sin hovedsum mitt hjerte og mitt sinn

Der er min lengsel hjemme Og full av lengsel sukke:
Der har min tro sin skatt Kom, Jesus, dog herinn!

Jeg kan deg aldri glemme Det er ei fremmed bolig
Velsignet julenatt! Du har den selv jo kjøpt
Så skal du blive trolig
her i mitt hjerte svøpt.

Nr. 1/1996 kommer i februar.

Jolebodskapens globale dimensjon

Ein burde ikkje gløyma i vår markering av tusen år med kristendom i Noreg arven frå jødane. Det har vorte lite fokusert på at Jesus vart fødd i Israel av jødisk mor og vart jøde blant jødar. Men han var send ovanfrå. For då tida var fullkommen, sende Gud son sin, fødd av ei kvinne, fødd under lova, så han skulle kjøpa dei frie som var under lova, så me skulle få barneretten (Gal 4,4-5). Men denne retten var ikkje tiltenkt jødane åleine; for då bodskapen lyste for hyrdingane på Betlehems-markene om at «i dag er det fødd dykk ein frelsar i Davids by: han er Kristus, Herren!» – så kom denne bodskapen etter at det fyrst hadde vorte kunnjort kva verknad og mål denne bodskapen skulle ha, nemleg: Ei stor glede, som skulle timast alt folket (Luk 2,10-11). Her kjem den grense-overstigande dimensjonen klårt til syn. Dette vart også stadsfest ved englekoret som lova Gud og kvad om fred på jorda og hugnad med menneske. Denne freden var ingen fred mellom menneska, men fred mellom menneska og Gud. Ein fred uhindra av grenser og tungemål.

Leiar

Ein bør heller ikkje gløyma at det var jødar som fyrst fekk misjonsordren om å gå ut i all verda og forkynna evangeliet for all skapningen. Denne ordren finn me hjå alle evangelistane og lyder i Apg 1,8 slik: «Når Den Heilage Ande kjem over dykk, får de kraft, og då skal de vera mine vitne både i Jerusalem og heile Judea og Samaria og til ytste enden av jorda». Og dersom dei ikkje hadde vore lydige mot misjonsordren og gått ut på Jesu ord, så hadde me også vorte verande i myrkret. Og dermed utan von og utan Gud i verda.

Er Noreg eit kristent land?

Myrkemaktene arbeider hardt for tida også her hjå oss, og mange syrgjer over den negative utviklinga i kyrkjja og einskilde kristne organisasjonar. Åndskampen er sterkt og øydande, og det ser ut til at avkristnings-prosessen er kommen for langt til å kunna verta

snudd. Men så lenge det kunne vera ti rettferdige i Sodoma, hadde Abraham frimod til å be Gud om å spa byen.

Så langt er me her i landet komne bort frå Gud, at til og med TV2-programmet «Holmgang» for ei tid attende hadde som tema: «Er Norge et kristent land?»

Dei fleste i panelet la for dagen eit ikkje-kristent livssyn, og fleire av desse kjempa for sitt antikristelege syn; m.a. to frå Heidningesamfunnet, ein frå Humanetisk Forbund og nokre kvinnelege stortingsrepresentantar. Men det var også med nokre gode kristenleiarar og Dagen-redaktøren. Desse førde klår bibelsk tale og fekk retta opp samtalene ein del.

I den sterke brytingstida som me no opplever er det viktig å verta sterke i Herren og i hans veldes kraft, så me i Guds fulle rustning kan stå oss mot djevelens sløge åtak. For me har ikkje strid mot blod og kjøt, men mot herrelvede, mot makter, mot heimsens herrar som rår i dette myrkret i denne tid, mot vondskaps åndeher i himmelromet (Konf. Ef 6,11-18).

Ad fontes og vidare ut

Attende til kjelda! Inn i Ordet og så ut med Ordet! Det er det me som kristne må sjå som vår viktigste oppgåve i vår tid.

Bibelen er Guds inspirerte Ord til oss, og dette kan me lita fullt og heilt på, både når det gjeld spørsmål om frelse og evig liv, og som rettesnor for eit liv i Kristi etterfylgjing.

Og di meir rotfest ein vert i Guds Ord, di klårare ser ein det gudgjevne ansvaret den einskilde kristne har fått med Ordet si teneste i global samanheng. For inkje har me fått evangeliet, for inkje skal me gje det vidare til andre. Dette skal me驱iva på med til alle menneske har fått vita om det; for slik står det skrive i Mat 24,14: «Og dette evangeliet om riket skal kunnjera over heile jorda, så alle folkeslag får vita om det, og då skal enden koma».

Og då er ringen slutta: Jesus frå himmelen – Ordet til ytste enden av jorda – Den triumferande frelste skaren i himmelen.

OLAV TOFT

Han skal kalles Guds Sønn

I Lukas 1, 21-38 har Den Hellige Ånd gjennom Lukas gitt oss den vidunderlige beretningen om engelen Gabriels budskap til Maria, Josefs trolovede, at hun skulle føde verdens Frelser.

Andakt

Lukas forteller at engelen ble sendt av Gud, til byen Nasaret i Galilea. Allerede dette viser oss litt inn i hemmeligheten for Guds utvelgelse, eller hvordan han utvelger: «Det som er lavt i verden, og det som er foraktet, det som ingenting er» (1Kor 1,28). Jødene i Jerusalem så ned på galileerne som et ringere folk. Særlig Nasaret var en foraktet by (Joh 1,47: «Kan det komme noe godt fra Nasaret?»).

Til en ung pike av Davids hus kom engelen, den samme engelen som tidligere hadde åpenbart seg for Sakarias. Det fortelles ikke noe om Marias liv før denne tid. Lukas' eneste anliggende her er å berette om hvordan Gud ble menneske – inkarnasjonen – i og med unnfangelsen i Marias liv og om Jesu fødsel.

Møtet med engelen virket forferdelse og undring hos Maria. Vi kan si at slik virker et møte med Den Hellige Gud i hans Ord. Vi blir forferdet over vår syndighet og uduelighet. Slik som også profeten Jesaja ble det i sin tid (Jes 6).

Men den samme hellige Gud som virket forferdelse i Marias hjerte gjennom den himmelske hilsen, er også den kjærlige Gud som gir nåde til hver den som erkjenner sin syndighet og fortapte tilstand. Og hvilket budskap er det vel ikke Maria møter! «Vær hilset, du som har fått nåde! ... du har funnet nåde hos Gud.» (v. 28, 30).

Det er Guds nådes evangelium!

Også Maria trengte nåde og fikk nåde. Engelens ord til Maria, eller Skriftens Ord om Maria er ikke noen anerkjennelse av en syndfrihetstilstand hos henne, eller et løfte om lønn for hennes fullkommenhet. Dette stemmer ikke med den katolske kirkes lære om Maria og hennes sentrale plass i den katolske dogmatikken. Engelens hilsen til henne innebærer at hun fikk

mye nåde og velsignelse fra Herren i og med utvelgelsen til å føde Jesus inn i denne verden. Likeså visst som vi trenger nåde og syndenes forlatelse for å bli frelst, trengte også Maria det. Maria – Jesu mor – skal æres, men ikke tilbes! Og hun bøyde seg for Herrens Ord og vilje og lot seg bruke av ham (v. 38). Hun fikk høre at ingen ting er umulig for Gud (v. 37).

Guds plan og rådslutning er forunderlig, vidunderlig, et mysterium. Inntet menneske kan utgrunne dette. Inkarnasjonen er et slikt mysterium. «Du skal bli med barn og føde en sønn... Han skal være stor og kalles Den Høyestes Sønn...» (v. 31,32). Sant menneske og sann Gud. Hvordan skulle dette gå til? Jo – «Den Hellige Ånd skal komme over deg, og Den Høyestes kraft skal overskygge deg» (v. 35). Unnfangelsen i Marias liv er et resultat av Den Hellige Ånds virksomhet. En såkalt vitenskapelig forklaring på jomfrufødselen vil ikke finnes her. Der er ingen paralleller til Messias' fødsel. Hedenske paralleller som taler om guddommelige fødsler har ingen likhet med Jesu fødsel.

Jesus Kristus måtte bli unnfangen av Den Hellige Ånd. Fordi han var Guds Sønn, uten synd. Han kunne ikke ha noen naturlig far. Fordi en naturlig far ville ha overført Adams syndige natur. Ingen som har arvet Adams natur (arvesynden) kunne bli menneskehets Frelser. Den eneste måten Jesus kunne bli født inn i verden på uten synd, var å bli unnfangen av ham, som er uten synd.

Øg vi merker oss hva som står videre i v. 35: «Derfor skal også det hellige som blir født, *kalles* Guds Sønn.» Det står altså ikke at han skulle *bli* Guds Sønn, men at han skulle *kalles* Guds Sønn. Kristus var ikke hellig fordi han var født av en jomfru. Men han måtte bli født av en jomfru *fordi han var hellig* i sin evige person, og fordi han var bestemt til sin messianske gjerning (sm. Joh 10,36). Bestemt til å være verdens Frelser. «Idag er det født dere en Frelser, som er Messias, Herren – i Davids by,» sa engelen til hyrdene.→

Fødd av jomfru Maria

Du mor og far må sjå etter i den kristne lærerboka barnet ditt nyttar på skulen om det står noko om Jesus som vart fødd av jomfru Maria. Spør etter kva læraren seier i timane, om han seier noko i det heile. Du som har ein kristendomstudent i huset, spør etter kva dei lærer på den høgskulen han/ho går på. Spør om dei får tillit til Bibelen og det som står om Jesu fødsel i forelesingane. Krisa er større enn du er klar over.

Trossannhet

Den øydeleggjande teologien riv Bibelen i filler for barn og studentar. Det er vanskeleg å finna lærebøker som rett fram seier Bibelen er Guds Ord. Og færre og færre teologar vil stå fram og seia at dei trur heile Bibelen er innanda av Gud. Eit slike syn vert ofte latterleggjort. Det vert nyitta ukvensord om ei slik tru. Endå det står jo i 2Tim 3,16 at heile Skrifta er innanda av Gud.

Av og til kan ein få det inntrykket at det viktigaste ein student skal læra, er teoriar om at det er motsetnader og feil i Bibelen. Endå Jesus sa at Skrifta kan ikkje feile. Endå den Guds apostel, Paulus, sa at han tener i Guds rike på den måten at han trudde alt som står skrive i Skriftene. Men teologiske lærarar veit betre. Eller gjer dei det? Er det slik at mange les meir tyske liberale bøker enn dei les i Bibelen? I alle fall: Mange trur meir på det som vantruande teologar har sagt, enn dei trur på det Gud sjølv har openberra ved sine utvalde profetar og apostlar.

I 1Mos 3,15 står det om kvinne si ått eller sed. Kvinna sitt avkom. Han skulle

Den samme kraft som overskygget Maria i unnfangelsen, var det som også hvilte over Israels tabernakel under ørkenvandringen i den gamle pakt, som en sky om dagen og en ildstøtte om natten (2Mos 40,38). Ordet «overskygge» brukes også om den skyen som overskygget de tre disiplene på forklaringsberget. Ut fra denne skyen talte Gud om at Jesus var Guds Sønn, den utvalgte. «Hør ham!» sa Gud Herren. Hans navn skulle kalles Jesus fordi han skulle frølse sitt folk.

knuse slangen sitt hode. Han var sterkare enn Satan og all vondskapens hær. I Jes 7,14 står det: «Sjå, ei jomfru skal verتا med barn, ho skal føda ein son og gje han namnet Immanuel (Gud med oss).» I Matt 1 ser vi at dette vart oppfylt. Jesus vart fødd slik det vart profetert i Det gamle testamente. I Luk 1 ser vi at Den Heilage Ande kom over Maria og krafta til den høgste skygga over henne. Difor skulle det heilage som vart fødd, kallast Guds Son (v. 35).

I Johannesevangeliet les vi at Ordet vart kjøt og tok bustad mellom oss (v. 14). Jesus måtte få del i kjøt og blod for å frelse meg. Ein lekam laga du til meg, sa han, i det han kom inn i verda. Han kom for å gjera Guds vilje. Han kom for å oppfylla lova, for å gje livet sitt til løysepenger, for å vertera forbanna, for å smaka Guds vreide, for å stå opp til vår rettferdigjering.

Sann Gud og sant menneske, men utan synd. Prøvd i alt i likning med oss. Tenk: Barnet i krubba var Guds Son. Han er min Frelsar. Det skal eg få kvila i. Mitt hjarta er so vanskeleg. Synda plagar meg. Anfektinga kjem. Til tider er det som at det vonde er laust. Kvar er kvilestad for meg? I Jesus. Der har eg tilgjeving for all mi synd. Der har eg fred med Gud. Der er eg i den rettferd som gjeld for Gud. Og berre der.

Får du kvila i Jesus? Ser du at det er nok det som Jesus gjorde? Korleis du enn skulle føla det; der har du trygg og sikker grunn under di tru. Jesus er grunnvollen, fjellet. Kom til han den levande steinen og vert også du oppbygd til ein levande stein.

NORVALD YRI

Maria skjønte nok ikke alt dette på det tidspunkt som engelen besøkte henne. Men hun tenkte sikkert mye på dette. Vi minnes det som står om Maria i forbindelse med hyrdenes budskap til henne: «Hun tok vare på alle disse ord og grunnet på dem i sitt hjerte.»

Og nå, kjære venn, ber vi om at du tar vare på Guds Ord og grunner på det i ditt hjerte.

ARVID JORAMO

Guds arvingar – Kristi medarvingar

Overskrifta er henta frå Rom 8,16-17 og lyder slik: –«Men er me born, då er me og arvingar – Guds arvingar og Kristi medarvingar, så sant me lid med han».

Bibelforum

Dette er fyrst og fremst eit Ord til den Jesus-truande flokken – Guds folk på jorda. Ei gladmelding som gjer ein takksam, men samstundes ottesam med tanke på vilkåret. Det som vert slått fast er kort og godt at me er arvingar. Ikkje kva arven går ut på. Det må me søkja andre stader i Bibelen.

Mennesket vert høgt verdsett av Gud. Det kjem nest etter han sjølv i rang. – «Du gjorde han lite ringare enn Gud, med æra og herlegdom krynte du han» (Sal 8,6-7).

Det står ikkje skrive at englane er Guds arvingar og Kristi medarvingar. Jesus er den eigentlege arvingen. – «Han har Gud sett til arving over alle ting» (Hebr 1,2). Me deler arven med han, så sant me er born av Gud. Dette er svært viktig å merka seg. For er me ikkje born, er me heller ikke arvingar. Det siste vert då ein fylgje av det fyrste.

Om å verta barn av Gud

Barn av Gud vert ein ikkje utan vidare. I Aug. art II heiter det: «Likeeins lærer dei at etter Adams fall kjem alle menneske, som vert fødde på naturleg vis, til verda med synd, d.v.s. utan otte for Gud, utan tillit til Gud, og med vond lyst, og at denne sjukdom eller arvesynd verkeleg er synd, som førdømer og også no fører med seg den evige død for dei som ikkje vert atterfødde ved dåpen og den Heilage Ande».

Det vert brukt ymse uttrykk for same sak i Det Nye Testamentet. Jesus talar om ein ny fødsel, ei atterføding. I samtalen med Nikodemus set han fram som avgjeraende vilkår at det må ein ny fødsel til: – «Utan at nokon vert fødd av vatn og Ånd, kan han ikkje koma inn i Guds rike. Det som er født av kjøtet er kjøt, og det som er født av Anden, er ånd. Undra deg

ikkje at eg sa til deg: »De må fødast på nytt!» (Joh 3,5-7). Og så viser han til ormen i øydemarka og seier at liksom Moses lyfte opp ormen den gongen, slik laut han sjølv lyftast opp, så kvar den som trur på han, skal ha evig liv (v. 14-15).

Paulus, derimot, talar om ein ny skapning. Men sakta er den same. Me må alle verta omlaga til nye skapningar. Sml. 2Kor 5,17: «Difor, dersom nokon er i Kristus, er han ein ny skapning. Det gamle er borte, sjå alt har vorte nytt.» Men det er ikkje sjølvsagt at eit Guds barn vil halda fast på si barnetru og verta verande hjå Jesus til vefs ende her på jorda.

Barnekåret forpliktar

Det byrjar altså med det faktum at er me born av Gud, då har me alle rettane som eit barn her på jorda har heime hjå foreldra sine. Og dermed sjølvskrivne arvingar. Sml. Mat 21,38: «Men då brukarane såg han, sa dei seg imellom: – Sjå der er arvingen! Kom lat oss slå han i hel og eigna til oss arven hans.»

Dei visste at arvingen sat inne med retten til arven, for di han var son åt eigaren av vingarden.

Ingen kan på urett måte verta arving av Gud. Den retten får ein einast ved å ta imot Jesus og tru på han, slik det står i Joh 1,11-12: «Han kom til sitt eige, men hans eigne tok ikkje imot han. Men alle dei som tok imot han, dei gav han rett til å verta Guds born, dei som trur på namnet hans».

Sjølve hovudsaka

Sjølve hovudsaka er då å verta barn av Gud. For er me det, då er sakta klar. Då er me Guds arvingar og Kristi medarvingar. Gud er ikkje berre Jesus sin Far. Han er også vår Far.

Det lyder så vakkert i den bodskapen som Jesus gav til Maria ute ved grava etter at han var oppstaden frå dei døde: «Gå til brørne mine og seg: No fer eg opp til min Far og dykkar Far, og til min Gud og dykkar Gud» (Joh 20,17). →

*Samme arv der oppe i det høye.
Samme himmel, samme Gud og Far.
Herre, Herre, åpne blott mitt øye
for de skatter jeg i sannhet har.*

(Lina Sandell)

Arven

I Ordet som temaet vårt er henta frå, vert det slått fast kven som er Guds arvingar og Kristi medarvingar. Og i 1. Peters brev finn me eit sterkt vitnemål om kva eit Guds barn har i vente. Det er ein uforgjengeleg, flekklaus og uviseleg arv, som er gøynd i himmelen åt dei som får leva og døy i trua på Jesus.

Elles finn me i Bibelen fleire detaljar om kva eit Guds barn er arving til. M.a:

Arving til frelsa (Hebr 1,14)

Arving til lovnadene (Hebr 6,12 og 17)

Arving til rettferda (Hebr 11,7)

Arving til det evige livet (Tit 3,7)

Arving til riket (Mat 5,3; Luk 22,29; Jak 2,5)

Når det gjeld uttrykket «arving til riket», er dette brukt fyrste gongen av Jesus i Bergpreika: «Sæle dei som er fattige i ånda! Himmelriket er deira (Mat 5,3). Og det skal lyda for siste gong frå hans munn på domedag: – »Så skal kongen seia til dei på høgre sida: – Kom hit de velsigna borna åt Far min, og ta det riket i eige som var etla åt dykk alt ifrå verda vart skapt» (Mat 25,34).

I Luk 22,29 vert nemninga «tileigna» brukt. – «Eg tileignar dykk riket, liksom min himmelske Far har tileigna meg det».

Ein kjend og kjær lekpredikant frå Austrheim, nord for Bergen, var sers glad i dette Ordet, og tok det fram gong etter gong i si forkynnning. Sjølv var han ein bibel-kristen og levde eit bibel liv, som det vart sagt om han. Dette Ordet kalla han skøytet på himmelen.

Johannes Kvalheim fortel i boka si om denne Lars Njøten at han lyfte gjerne boka høgt og sa – «Her er skøyte på Hemlen. De kan få lesa de og Jesus er vår bror. Me ervar Hemlen med han».

Difor for Lars ut mellom folket med «Skøyte på Hemlen».

Lars var kjapp i replikken. Kvalheim fortel at då han eit gong kom ruslande bortetter fisketorget i Bergen, ropa ein fiskehandlar etter han: «Hei du, ka ha du i taska di, far?» – «Verdipapirer», svara han kontant. «Da er Bibelen. Da er skøyte på Hemlen».

Vidare vert det fortalt om nokre karar som sat i ei stove ute i Øygarden og hadde lakseoppgjerd med mykje pengar på bordet. Lars kom inn og sette seg stilt ved glaset. Han ville ikkje uroa dei og tok fram Bibelen. Han trong ikkje noko tidartrøyte. Han leita og las. Så skein han opp – «Nei, sjå kor rik eg er, karar». Han syntet dei Luk 6,20: «Sæle er de fattige. Guds rike er dykkar». Og så song han: *O Jesus, åpne du mitt øye,
at jeg må se hvor rik jeg er.*

Kan henda det er ein eller annan som ikkje retteleg har fått greie på kva ein verkeleg kan vera arving til. Slik var det med Sverre Sigurdsson, norsk konge 1177–1202. Han var fostra hjå bispen på Ferøyane og opplærd til prest. Ein gong spurde han mor si om det ikkje ville gleda henne å sjå han som prest eller bisp. Men då tok mora til gråten og sa: «Du er fødd til noko høgare. Du er son til kong Sigurd Munn». Då svara Sverre: «Er eg fødd til ei kruna, vil eg streva etter å nå henne».

Me er også fødde til ei kruna, og må streva etter å nå henne. Merk uttrykket i Hebr 4,11: «Gjer dykk umak med...» Og det som står i Openb 3,11: «Hald fast på det du har, så ingen skal ta kruna din!»

Vilkåret

Vilkåret er no som før: «Så sant me lid med han» (Rom 8,17). Å lida med Jesus er ein oppsedingsprosess som alle truande må i gjennom. Sml. bøna: «Du oppsedar oss med kross og trengsle for ditt rike». Det har med eit kristenmenneske sin vokster å gjera. Ein vokster i heilagjering, der Gud får sleppa til med sitt Ord og sin Ande.

I fylgje Paulus er føremålet med lidinga å få oss omlaga til meir å likna Jesus. – «Men me som med utildekt åsyn ser Herrens herlegdom som i ein speil, me vert alle omlaga til det same biletet frå herlegdom til herlegdom, som av Herrens Ande» (2Kor 3,18).

Her talast det om ei omlaging, ikkje berre for apostelen og medarbeidarane hans, men for alle kristne. Den synlege delen i denne omlaginga er dei lidingane som Kristi etterfylgjarar lyt bera.

«Eg vil syna han kor mykje han skal lida for mitt namn skuld», var bodskapen Ananias fekk (Apg 9,16). Men dei lidingane som Paulus skriv om i 2Kor 9,8

«Nogle Jule-Psalmer»

Overskriften var tittelen på et lite hefte Hans Adolph Brorson gav ut i 1732. Dette beskjedne heftet inneholdt noen av Brorsons beste salmer.

Fra sangskatten

Nevnes kan «I denne søte juletid», «Mitt hjerte alltid vanker», «Her kommer dine arme små» og «Den yndigste

rose er funnet». (Bakgrunnen for utgivelsen skal jeg ikke komme inn på her.)

Blant de 10 «perlene» i heftet finner vi også salmen som siteres nedenfor.

Mange vet at den står i «Sangboken», men at Brorson skrev den som en «Jule-Psalme» er mindre kjent. Men enda viktigere: La oss gjøre oss kjent med innholdet! Det er aktuelt!

GUNNAR HOLTH

1. *Hvordan takker vi vår Herre,
Han som gav sin Sønn til jord?
Mange skjønner ei dessverre
På en kjærighet så stor.
Fritt de følger syndens røst,
Dekker seg med nådens trøst,
Vil av Jesus intet lære,
Og dog sanne kristne være.*
2. *Ingen sjel av Gud fordømmes
Som på Jesus Kristus tror.
Nådens kilde aldri tømmes,
Nåden den er alltid stor.
Men det er en avsagt dom:
Siden Jesus til oss kom,
Skal vi bort fra synden vike,
Eller aldri se Guds rike!*
3. *Lyset ser du mot deg skinne -
Vet du også om du tror?
Har du merket noensinne
At din Jesus i deg bor?
Har hans nådestrålers kraft
I din sjel sin virkning hatt?
Kan du i ditt hjerte finne
At et lys er tent der inne?*
4. *Hvordan går man dog og drømmer
I en sådan viktig sak
Og i sikkerhet forsømmer
Nådens dyrebare dag!
Det er tid å sanse vel
Og å sørge for din sjel.
Nå er tid før Jesus kommer,
Før hans strenge vredes dommer.*
5. *Gud som lot sitt lys fremstråle
I sin nådes blide vår
For sin trone ei vil tåle
Den som dette lys forsmår.
Vil du vende ryggen til,
Gud deg fra seg støte vil.
Den som ei vil lyset kjenne,
Han skal seg på lyset brenne.*
6. *La din nådes glans opprinne,
Herre Jesus, at jeg må
Alltid himmelveien finne
Som jeg trygt kan vandre på!
Gå du foran, så jeg ei
Havner på den brede vei!
La ditt fotspor vei meg vise
Til jeg kan deg evigprise.*

-18 skrämden han ikkje bort frå den vegen Gud hadde kalla han inn på. Etter hans møte med Jesus, vart ikkje noko offer for stort.

Me er såleis ikkje fritekne frå lidinga. I 1Pet 2,21 står det: «Kristus leid for dykk og let etter for dykk eit føredøme, så de skal fylgja i hans fotefar».

Jesus fotefar peikar oss ut i aktiv teneste for vår neste – i ord og handling.

Ikkje for vinnings skuld her på jorda, men for Jesu kjærleiks skuld, som er drivkrafta. Lat oss difor som Moses akta Kristi vanæra for større rikdom enn «Egypt sine skattar», og som han sjå fram til det som ventar heime hjå Gud (Hebr 11,26).

*En arv uten like hos Gud jeg har fått.
Det herlige håpet jeg har.*

OLAV TOFT

Nådechristne

Det er en skæbnesvanger misforståelse at tro, at bare man ved, hvor vejen går, vil man også gå den. Alligevel er mange hilstet i denne misforståelse. Møder de synd eller udglidning, tænker de straks, at det er en følge af, at vi taler for lidt om det pågældende i forkynnelsen. Det kan være, at det er rigtigt, men i de fleste tilfælde er det ikke den egentlige grund.

Troslivet

Vi skal formane, vi skal vejlede, vi skal hjælpe. I vor forvirrede tid er det mere nødvendigt end nogensinde. Vi må være Herren underligt taknemlige for de bibelske formaninger, som stikker kursen af og hjælper os til at finde ret vej mellem de utallige opfattelser og meninger, som til stadighed møder os.

Alligevel skal vi ikke være kortsynede. At kende den rette vej er ikke det samme som at gå den. At have det rette bibelsyn er ikke ensbetydende med, at man også er villig til at lide for Guds Ord og vidnesbyrds skyld.

Hvor findes kraften?

Hvordan bliver du en Ordets gører?

Det er vigtigt at gøre sig klart, at formaning, vejledning og råd hører hjemme på lovens område, og loven har aldrig haft nogen kraft i sig til at hindre synden. Tværtimod. Loven kalder synden til live. Vor gamle, syndige natur føler trang til at gøre Gud imod, hvis det kan ske, uden at det bringer os i vanry.

Kun Guds nåde rummer den kraft, som kan få en gennemfordærvet synder til at indrette sit liv efter hans Ord. Derfor formaner Paulus sin gode ven og medarbejder Timoteus, til at hente kraft fra nåden i Kristus Jesus. Det er alene nåden, som opdrager os til at sige nej til ugodelighed og verdslige begæringer.

Men evangeliet kender vi!

Det ulykkelige er, at Guds nåde for mange kristne er noget, de anser for kendt. At Jesus døde for vore synder, har de hørt fra de var små. De er klar over, at Jesus har fuldbragt frelsesværket, og at vi intet kan eller skal føje til det, som allerede er gjort.

Således fremstår evangeliet for bevidstheden som noget, man er fortrolig med. Men vier det ikke stor interesse. Hjertet er i alt for ringe grad rettet mod den uforskyldte nåde. Derfor kender man så lidt til nådens kraft.

Det er en nøje sammenhæng mellem den plads, Guds sande nåde får i tanke, sind og hjerte og så kristenlivets kraft. Evangeliet skal tilegnes igen og igen. Ofret på Golgata skal ikke gentages, men dit hjerte skal påny og påny finde hvile ved forsoningen. Det tager sin tid for et uroligt og oprørt sind at finde hvile, men glem ikke, at Helligånden er den store hjælper. Han kan åbenbare, hvad der er skjult for fatteevnen.

Hvad er nådens ord?

Det er budskabet om, at alt står vel til. Umiddelbart oplever du det ikke sådan. Du plages af uro og bekymring. Du synes, du skulle være helt anderledes som kristen.

Alligevel er det sant: Alt står vel til!

Du skal vide, at Jesus er din stedfortræder ikke alene for Guds domstol, hvor vredens ild fortærede ham. Han er det også, når det drejer sig om det kristenliv, som på så mange måder mislykkes for dig.

Alt det, du ikke magter som kristen, ejer du fuldkomment i Jesus. Tænk: du får lov til at se bort fra dig selv og alt dit eget. Du må hvile i det fuldkomne. Gud har befriet dig fra forgæves at skulle lede efter det i dig selv. Du ejer det i Kristi fylde, som er i dig. Ja, det er nåde over nåde.

Nådens ord ejer en forunderlig kraft. Det fødes en trang til at løbe Guds buds veje. Vel må du med sorg konstatere, at du aldrig bliver nogen god løber. Men det kan ikke tage glæden fra dig. Du har jo allerede vundet sejersprisen. Din gamle natur er ikke tilfreds med at skulle modtage den af nåde, men dit nye menneske fryder sig. Det under Jesus al ære.

Det mærkelige er, at aldrig er en kristen stærkere end i de tider, hvor Jesus er alt for hans hjerte. Derfor må vi inderligt ønske for hinanden, at vi i ordets egentlige og dybe forstand må være *nådechristne* i det år, som ligger foran os.

HANS ERIK NISSEN

Drama istedenfor vekkelse?

Vi lever i en tid da mye er i forandring i kristelig arbeid. Ett trekk i bildet er den økende bruk av drama og rollespill, som gjerne blir utgitt for å være en særlig effektiv forkynnelsesmetode i våre dager.

Søkelys på arbeidsmåter

Ikke minst i ungdomsgrupper er dette blitt mer og mer vanlig. Flere bibelskoler gir opplæring i drama. Også i organisasjoner hvor bruk av drama tidligere har blitt ansett som et tegn på åndelig frafall, blir det nå godtatt og anbefalt.

Et godt eksempel på dette er en artikkel av Egil Sjaastad i Fast Grunn nr. 5/1994, med tittelen «Drama i kristen virksomhet». Sjaastad, som er en av de to redaktørene av dette tidsskriftet, er rektor på Fjellhaug Skoler, Misionssambandets viktigste skole. Artikkelen konkluderer med at «drama er en kunstart som i likhet med andre kunstarter kan fremme den kristne forkynnelse».

Argumenter for bruk av drama

Noe av det som en må undre seg over i artikkelen, er den overflatiske måten det argumenteres på. Vi finner ikke noen drøfting av de prinsipielle innvendinger som evangeliske kristne tidligere har hatt mot drama, og heller ikke av spørsmålet om dette fremmer sann vekkelse. De reservasjoner som nevnes, har å gjøre med en del uheldige måter som forfatteren mener drama kan brukes på i praksis.

Som begrunnelse for bruk av drama anføres blant annet «profetiske symbolhandlinger» og «anskuelsesundervisning» som vi finner i Bibelen, på tross av at det blir innrømmet at dette ikke er det samme.

I tillegg omtales det uten videre som positivt at drama i seinere år er blitt mer og mer vanlig i kristent arbeid.

Dette er en tankegang som det er overraskende å møte hos en leder som ønsker å være bibeltro. I stedet for å rette et kritisk søkelys på denne utviklingen ut fra hva Bibelen sier om kristen forkynnelse, anvendes selve utviklingen som støtte for bruk av drama. Med andre ord,

i dette spørsmålet finner vi en argumentasjon som er på linje med en liberaliserende og positivistisk holdning. (*Positivistisk* vil si at selve utviklingen gir pekepinn om hva som er rett.)¹

Hva skal vi si om dette?

Hvordan vurdere ut fra Bibelen?

Dette er ikke en sak som Bibelen taler direkte om. Den må vurderes i lys av hva Bibelen sier om det grunnleggende i kristent liv og virksomhet. Det avgjørende er om drama fremmer eller hindrer dette.

Særlig to trekk er viktige i utgangspunktet:

(1) I kristen virksomhet er den direkte forkynnelse av *Ordet* hovedsaken (Rom 10; 1Kor 1-2). Ikke noe annet kan frelse mennesker og gi oss rett åndelig veilingning.

(2) Evangeliets ord omskaper mennesker som tar imot det. Dette personligelivet er den viktigste «anskuelsesundervisningen» for verden (2Kor 4,1flg; Mat 5,16).

Hvordan passer drama til dette?

Karakteristiske trekk ved drama

«Drama er å framstille en handling eller en hending ved hjelp av personer som spiller roller» (Sjaastads definisjon). I praksis er det viktig å merke seg følgende trekk, som i hvert fall er typiske for det aller meste som kalles drama:

(1) Det er tale om *rollespill*. Den som spiller rollen, skal «leve seg inn i» den. Men det er tale om innovde roller. Det kan også være tale om roller som er uekte for den det gjelder, endog framstilling av gudløse mennesker. Skuespillerens dyktighet står i fokus, ikke det

1) For ordens skyld bør det nevnes at den andre av redaktørene i Fast Grunn, Jon Kvalbein, i nr. 1/1995 har en artikkel der han gjør gjeldende en helt annen, kritisk holdning til bruk av drama i kristen sammenheng. Men det er vel dessverre neppe realistisk å regne med at det er den linjen han målbærer, som vil bli fulgt i våre kristelige organisasjoner framover.

livsnære vitnesbyrd som et ekte kristenliv innebærer.

(2) Drama er i seg selv *uklart*, og krever forklaring. Enten må forklaringen komme i tillegg til den dramatiske framstillingen, eller den kan legges inn som tale i selve dramaet. Men da kan en jo undres på hva en egentlig oppnår. Den dramatiske formen i seg selv gir ingen veiledning til å vurdere hva som er rett, når motsetninger settes opp mot hverandre.

Målet med kristen forkynnelse skal være å sette menneskers hjerte og samvittighet inn for den levende Guds Ord. Drama sikter ikke på mer enn å vekke interesse og «innlevelse».

(3) En dramatisk framstilling kan i beste fall være en *illustrasjon til generelle sannheter*. Men en hovedsak i Bibelen er at de sentrale og grunnleggende frelseshendingene ikke kan eller skal gjentas. De skal forkynnes og taes imot i tro. En dramatisk «forkynnelse» må nødvendigvis bevege seg i periferien av det kristne budskapet.

Hovedartikkelen i kristendommen

en fra fedrene · Luther · Arve
ther · Arven fra fedrene · Lu
a fedrene · Luther · Arven fra
rene · Luther · Arven fra fedre

Arven fra fedrene

Selv om de kan ha synet og tatt feil i andre saker, har de likevel blitt bevart til enden. For den som står rett og fast i troen på at Jesus Kristus er sann Gud og sant menneske, at han døde og sto opp igjen for oss, en slik person har alle de andre artiklene i tillegg og de står fast ved ham. ...På den andre siden har jeg også lagt merke til at all slags feil, vranglære, anstøt, misbruk og ondt i kirken opprinnelig har kommet fra at en har foraktet eller mistet av synet denne artikkelen om troen på Jesus Kristus.

MARTIN LUTHER

(Fra «De tre kristne trossymboler» 1538)

(4) I mange tilfelle medfører drama *uklare grenser* for hva som er kristent. Aktuelle og typiske eksempler er bruk av verdslige skuespillere, den glidende overgangen fra drama til pantomime og dans, og bruk av banneord i replikker.

Bibelen og drama

Det ble ovenfor pekt på at Bibelen ikke taler direkte om drama. I den artikkelen vi refererte, blir denne kjensgjerningen nærmest brukt som argument for at da må det være helt i orden å bruke drama i kristent arbeid.

Men en annen side av saken er at dette betyr også at det i Bibelen ikke finnes noe materiale som ligner på rollespill. Noen har forsøkt å framstille for eksempel Høysangen i denne formen, men da er en nødt til å legge roller inn i teksten. De finnes ikke der opprinnelig.

Vi skal også være klar over at *drama er ingen ny metode*. Det er en tilsnikelse å gi inntrykk av at dette er noe nytt som ikke var kjent i bibelsk tid. Drama og skue-spill var svært vanlig i tidligere tider, blant annet hos grekerne og romerne. Og mange ikke-kristne religioner bruker dramatisk framstilling (som f.eks. Ba’alsprofetene på Karmelfjellet synes å ha gjort det, 1Kong 18).

På denne bakgrunnen ville det ha vært naturlig at en i Bibelen hadde funnet klare eksempler på bruk av drama, der som det hadde vært ansett som en brukbar metode til å fremme det kristne budskapet.

Innvendinger

I virkeligheten ser vi at de typiske trekk som vi har anført om drama, innebærer en vektforskyvning bort fra det sentrale i evangeliet. De støtter ikke klart opp under noen av de to punktene vi noterte som avgjørende for kristent liv og vitnesbyrd.

Det nye testamentet, ikke minst i 1. Korinterbrev, understreker sterkt motsetningen mellom evangeliets «dårskap» og den «forkynnelse» som er preget av verdens visdom (1Kor 2,1-5). Den konkrete bakgrunnen som apostelen først og fremst har i tanke, er veltalenhet (retorikk), en kunstart som sto høyt i kurs på den tiden. Men det er klart at det samme må gjøres gjeldende overfor andre kunstarter, når den kunstneriske form blir verdsatt høyere enn innholdet.

Når Paulus taler om at kristne arbeidere betraktes som et «skuespill for verden» (1Kor 4,9), er det ikke fordi de lager drama, men fordi deres vitnesbyrd og deres liv blir ansett av verdens mennesker som en dårskap og en slags underholdning.

Det er påfallende at den økende interesse for drama faller sammen med en antinomistisk og verdsliggjort holdning hos mange som bekjenner seg som kristne. (*Antinomistisk*: Å ikke ha bruk for, eller være imot loven) En er svært opptatt av å finne nye metoder, men lite opptatt av at en hovedsak for en kristen er at det daglige livet skal være etter Guds vilje.

Vi ser også at drama er mye brukt i kretser som nok taler om «vekkelse», men som legger liten vekt på et klart budskap om omvendelse, om synd og nåde. Dette er for så vidt heller ikke noe nytt i kirkehistorien. Drama var for eksempel vanlig i middelalderen, som på mange måter var en åndelig mørk tid.

Et tidstypisk trekk

I denne sammenheng er det på sin plass å peke på at vår tid karakteristisk nok er blitt kalt «underholdningsgenerasjonen». Også verdslige samfunnsanalytikere har pekt på det uheldige i dette (f.eks. Neil Postman i boka «Vi morer oss til døde», Gyldendal 1987).

Ikke minst utviklingen av fjernsynet har bidratt i denne retning. Film og annen underholdning som en tidligere måtte gjøre noe spesielt for å få del i, sendes nå rett inn i stua flere timer om dagen. I tillegg blir endog tragiske emner framstilt på en underholdende måte. (Betegnelsen «dagsrevy» om nyhetssendinger er mer illustrerende enn mange tenker over! Sml. Apg 17,21 for et gammelt eksempel på at folk har regnet nyheter for underholdning.) Ofte virker det som om en regner dramatiserte scener om alle slags emner for å være en uunnværlig framstillingsmåte, for at stoffet skal bli lettfattelig nok.

Vi merker en sterk tendens til å legge mer vekt på form og presentasjonsmåte enn på det reelle innholdet. Dermed sloves sansen for hva som er rett og galt, og dørene åpnes på vidt gap også for villledende tanker av groveste slag, bare de framstilles på en tiltrekksende måte.

Både fjernsyn og andre media kappes om å presentere stoff som faller i folks smak, og det vil si, på en underholdende måte. En kommer uvilkårlig i hu romertidens slagord om «brød og sirkus».

Det er vanskelig å se at den økende bruk av drama kan være med og vise folk at det kristne budskap er noe helt annet enn de andre «tilbud» som legges fram i denne situasjonen.

Hva er viktig?

Til slutt kan vi peke på det vi kan kalte *fortrengningssyndromet* (syndrom er en syklig tilstand som kan ha flere årsaker). Drama er nemlig noe som krever mye tid og innsats for i det hele tatt å ha noen mening. I det kristne arbeidet innebærer det nødvendigvis at tid som en tidligere mente burde anvendes til andre formål, nå brukes til dette.

Når drama brukes på møter, krever det selvsagt sin tid, og gjerne ganske lang tid. Og er det først planlagt å bruke det på et møte, skal det vel mye til før en sløyfer det, om opplegget må forandres, siden det er noe som har krevd stor forberedelse. Dette er også en kjensgjerning som gjør at drama lett får prioritet framfor andre saker.

Hva er det da som fortrenget? Vi ser i alle fall ikke at våre dagers kristne blir mer opptatt enn før av å legge merke til hva Bibelen sier, og å følge den i praksis. Det kan neppe være tvil om at noe av det første det går ut over, er nettopp konsentrasjonen om Ordet.

En annen som har skrevet om dette emnet, konkluderer slik:

«Det er karakteristisk at det som *kan* fremstilles (ved drama), er det som kristendommen har felles med hedenske religioner.» «Vinner det «kristne» drama innpass, kan det godt bli en medvirkende årsak til et nytt åndelig middelaldermørke.» (H.E.Nissen i «Teater og forkynelse», Fast Grunn nr. 6/1982).

Ut fra det vi har pekt på ovenfor, kan vi ikke komme fra at dette er en holdning som er mer i samsvar med det Bibelen legger vekt på, enn den som ikke ser problemer med å bruke drama som «forkynnelsesform». Vi er redd for at det å gå inn for å bruke drama i kristent arbeid, blir omtrent som å ale opp en gaukunge. Da overtar underholdningslinjen plassen for vekkelseslinjen.

GUTTORM RAEN

«Prisen for et liv»

er navnet på musicalen som i sommer ble presentert på Misjonssambandets landsungdomsstevne (UL). Temaet er abort, eller egentlig menneskeverdet. Hvilken pris er vi villig til å betale for et liv? Når barnet har funksjonshemminger, har det da livets rett? Eller er prisen for det livet for høyt? Det koster for mye å ta imot det? Hva når barnet er uønsket eller ødelegger karrieren?

Kassett-omtale

Alt dette er temaer som tas opp og besvares i denne musicalen. Svarer er klart: Ingenting kan betale livet, for det er skapt i Guds bilde. Temaet er brenn-aktuelt i vår tid hvor menneskeverdet stadig «devalueres». Også for en forsamling som på UL, kan nok flere kjempe med dette problemet. Både angående sitt eget menneskeverd og om det skulle ha skjedd at en var falt i synd og blitt med barn før ekteskapet. Rapporter fra arrangørene tyder på at sterke følelser ble vakt. Dersom det også førte til at liv ble spart fra å drepes i mors mage, må vi glede oss.

Selv var jeg ikke til stede under fremførelsen, og min anmeldelse bygger derfor på kassettutgivelsen. Men til tross for den positive sak det kjemper for, til tross for aktualiteten, og til tross for dyktige musikere og store anstrengelser for å gjennomføre det, finner jeg det vanskelig å anbefale dette. Jeg vil kort prøve å begrunne dette.

Fremførelse i teaterform

Nå hører kanskje ikke dette med i en anmeldelse av en kassett, men jeg velger å ta det med i dette tilfellet, da kassetten

vanskelig kan ses på isolert. Min uttalelse her blir derfor av prinsipiell art.

Helt siden de første kristnes tid, har det blant konservative kristne vært uaktuelt å gå i teatret. Nå bruker vi det selv til å forkynne Guds Ord. Fortsetter vi med det, forsvinner åndskraften i det vi driver med. For den er nemlig gjemt i det personlige, selvopplevde budskap. Når en derimot kler seg ut og spiller roller, kan en nok få fram et budskap på sitt vis som vekker følelser og tanker, men samvittigheten er jeg redd ikke nås. Et møte med kunstneren og aktørene kan en få, men sjeldent møte med Gud.

Teksten

Jeg har allerede kommentert det positive her. Men jeg må føye på en viktig ting som jeg savnet. «Dere er dyrt kjøpt», sier Paulus (1Kor 6,20). Forfatteren henviser kun til at mennesket har verdi fordi det er skapt i Guds bilde. Dette bilde ble ødelagt i fallet. Prisen for hva det kostet Gud å gjenopprette dette, ser vi på Golgata. Her ser vi prisen for vårt liv. Det som virkelig gir livet verdi, er at vi før verdens grunnvoll ble lagt var utvalgt i Kristus (Ef 1,5). Med stor godvilje kan en riktignok finne en linje om det i siste korsang, men det kan umulig bli noe som sitter igjen hos den som har lyttet til musicalen.

Musikken

Jeg må igjen få si meg imponert over de musikalske kvalitetene en finner her. Men den musikkstilen som anvendes, gjør at jeg ikke klarer å glede meg over det som høres. Det varieres med vekselsvis rolig og tidvis meget rytmisk musikk. Komponistene har tydelig latt seg inspirere av vår tids rockemusikk.

Mange har idag blitt så «vant» med å høre disse rytmer at de ikke reagerer lenger. Men måtte enhver vekkes til mistanke om at vi er på gal vei bare ved det historiske faktum at denne musikk er født i hedenskap og videreført av et vesten i fråfall! Hvordan kan vi tro at dette er en musikk velbahagelig for Gud? Dette er ikke veien å gå om en vil forkynne et hellig «Så sier Herren!».

OLE ANDREAS MELING

Du leser vel

BIBELBN?

– Guds Hellige Ord!

Kan korset miste sin kraft?

Kristenheten i vår tid er preget av læreopplosning og forvirring. Verdsdig filosofi, ideer fra fremmede religioner/sekter og bibelkritiske tanker har fått innpass og godtas av både teologiske lærere, prester og lekfolk.

Fra troens slagmark

Som en konsekvens av dette, tas det i bruk nye arbeidsmetoder som f.eks. larmende musikk, drama og dans.

Stadig flere stiller imidlertid spørsmål om hva en skal gjøre i denne situasjonen hvor tidsåndens innflytelse nesten holder på å kvele all sann kristendom. Ingen makter å sette seg inn i alle tankene som er i omløp, og lite hjelp er det også mange ganger å få i forkynnelsen som ofte er uklar og kraftløs. – Mange er i nød.

Gå til Jesus med alt

Det viktigste for oss i denne situasjonen er å gå til Jesus med alle ting. Ja, Jesus oppfordrer oss til å komme til ham med våre synder, nederlag og strev (se Mat 11,28). – Det er viktig at vi også går til Jesus med våre tanker, frustrasjoner og vanskelige spørsmål (se Sal 55,23).

Hos ham kan vi få utøse vårt hjerte og komme fram med vår nød og uro og istemme salmistens ord: «Når dine ord åpner seg, gir de lys, de gir den enfoldige forstand» (Sal 119, 130).

Vår reformatoriske arv

Det er også viktig at vi besinner oss på vår reformatoriske arv. Vårt frivillige lekemannsarbeid på luthersk grunn bygger på reformasjonens tre prinsipper:

1. Det evangeliske frelsesprinsipp:
Rettferdiggjørelse ved tro.
2. Det evangeliske læreprinsipp:
Skriften alene.
3. Det evangeliske kirkeprinsipp:
Det alminnelige prestedømme.

Det er nok viktigere enn noensinne å forkynne Guds Ord reikt og klart. «Ordet om korset» må være det sentrale budskap til en menneskehethet som er preget av syndfallets katastrofale konsekvenser og drives avsted med tidsånden. – Arbeidet i Guds rike står og faller ved forkynnelsen av lov/evangelium, synd/nåde til vekkelse, omvendelse, oppbyggelse, forma-

ning, trøst, tjeneste og misjon. Ingen andre ting må ta forkynnelsens plass, og i praksis er det ingen metoder eller medier som kan erstatte forkynnelsen av Guds Ord. Og forkynnelsen må ha sin basis i Skriften alene (reformasjonens lære-prinsipp).

Den rette klangen

Hvordan skal vi så kunne skjelne mellom det Bibelen lærer og andre tanker dvs. mellom sannhet og løgn, eller mellom sann og falsk lære?

Prof. Carl Fr. Wisløff forteller i sitt hefte: «En grunn å stå på – en kurs å følge» om pengevekslerne i gamle dager. De hadde en lang utdannelse. De skulle lære å skjelne falske og ekte gullmynter fra hverandre. Det lærte de ved å studere de ekte gullmyntene. Lærlingen skulle holde dem i hånden, kjenne på dem, slå dem mot diskene og lytte til klangen i dem og så videre – inntil de visste hva en ekte gullmynt var. Var en sikker på dette, var det ikke vanskelig å avsløre de falske myntene.

Det er viktig nok å kjenne løgnen i dens forskjellige skikkeler, sier Wisløff og tilføyer, men enda viktigere er det å kjenne sannheten. Vet jeg hva sannhet er, kan jeg nemlig avsløre løgnen.

Med andre ord: Hemmeligheten for oss er å kjenne sannheten, Guds ufeilbarlige Ord, som står fast i himmelen til evig tid (Sal 119,89). Følgelig er alle ideer og tanker som ikke er i samsvar med Den Hellige Skrift, løgn og vranglære.

Gud har gitt oss de kanoniske skrifter, Bibelen, som en rettesnor for tro, lære og liv. Skriften kan gjøre «vis til frelse», den er «inspirert av Gud og nyttig til lærdom, til overbevisning, til rettledning, til opprettelse i rettferdigheit, for at Guds menneske kan være fullkommen, satt i stand til all god gjerning» (2Tim 3,15-17).

Det alminnelige prestedømme

Alle som har tatt imot Jesus Kristus som sin frelser er prester for Gud og hører til i det alminnelige prestedømme (Åp 1,6; 1Pet 2,9-10). Det er Den Hellige Ånds verk. I forklaringen til den 3. trosartikkel sier Luther: «Jeg tror at jeg ikke av egen fornuft eller kraft kan tro på Jesus Kristus, min Herre, eller komme til ham, men

Den Hellige Ånd har kalt meg ved evangeliet, opplyst meg ved sine gaver, helligjort og bevart meg i den rette tro, likesom han kaller, samler, opplyser og helligjør hele kristenheten på jorden og holder den fast hos Jesus Kristus i den rette tro. I denne kristenhet gir han hver dag meg og alle troende full tilgivelse for all synd, og på den ytterste dag vil han oppvekke meg og alle døde, og gi meg og alle som tror på Jesus Kristus et evig liv. Det er både visst og sant.»

Med andre ord er vi helt avhengige av Guds Hellige Ånd for å bli gjenfødt, leve som troende og for alt arbeid i Guds rike.

Nye arbeidsmetoder

Som nevnt tidligere er det stadig blitt tatt i bruk nye arbeidsmetoder i det kristne arbeidet, også innenfor de frivillige kristelige organisasjonene. Vi kaller det ofte for underholdningslinjen hvor man anvender larmende musikk, pantomime, drama, musical og dans. – Hensikten er sikkert bra. En vil prøve å samle folk, men man må ha noe som kan dra dem dit hvor Guds Ord forkynnes. – Noen hevder f.eks. at drama kan være «en klar forkynnelse i estetisk fremførelse», andre igjen mener at drama ikke kan erstatte forkynnelse, men det kan være med å understreke den.

En må virkelig spørre: Er disse metodene tjenlige i Guds rikes arbeid? Jeg mener nei. Det viktigste i arbeidet i Guds rike er å forkynne evangeliet – lov og evangelium, synd og nåde slik at Den Hellige Ånd kan gjøre sin gjerning i tilhørerne. Det gjelder om at Guds Ånd får vise den enkelte at han er en fortapt synder slik at han trenger evangeliet. For ingen ting kan erstatte evangeliet. «Ikke underholdning, sketsjer, opptrinn, hyggesamvær, gøy og moro. Ikke verdslig musikk, ikke stemnings-fulle arrangement, ikke popstjerner som betales for å opptre som trekkplaster. Intet av alt dette kan ersatte evangeliet», sier Carl Fr. Wisløff i det overnevnte hefte. For bare evangeliet er Guds kraft til frelse (Rom 1,16). Men ingen kan tro på Jesus av egen fornuft eller kraft, men Den Hellige Ånd kaller ved evangeliet, opplyser og helligjør den enkelte.

Forkynnelsens dårskap

Men hvordan kan Den Hellige Ånd gjøre denne gjerning når en bruker drama, dans og larmende musikk som leder til

ulike følelser og assosiasjoner hos tilhørerne? Taper ikke da Kristi kors sin kraft, og vi får en «estetisk kristendom» som er gjenstand for opplevelse og nyttelse, men som er ufarlig for verdens mennesker og fører ikke til omvendelse i bibelsk forstand (se 1Kor 1, 17)? Har en ikke da i praksis erstattet «forkynnelsens dårskap» med menneskelig visdom og fornuft? Men Gud, sier apostelen, har funnet for godt «å frelse dem som tror ved forkynnelsens dårskap» (1Kor 1,21). – Guds Ord sier også at troen kommer av forkynnelsen som en hører, og forkynnelsen som en hører, kommer ved Kristi ord (Rom 10,17).

Forstander Hans Erik Nissen sier i en artikkel «Når korset mister sin kraft» (se Bibelsk Tro nr.6/1994): «Skal Kristi kors bevare sin kraft, må vi si nei til det som stjeler det.» Guds Ord oppfordrer oss til ikke å blande Ordet om korset opp med noe som svekker det, tilføyer han.

Vi må velge

Menneskelig talt forstår han dem som sier at vi må gå nye og andre veier for å nå vår egen tid, og vi må erkjenne at mange nås. Det samles store skarer når det inviteres til «kristen pop», «kristen rock», «kristen drama» og «kristen dans». Det gjorde det også for 20–30 år siden. Men hvor er det blitt av dem som den gang var samlet om det, spør Nissen og fortsetter: «I og for seg er det ikke snakk om nye midler. Det nye er at de har funnet vei inn i noen av de kristelige organisasjoner som gjennom årtier har stått for en annen kurs og linje.»

Det er med uro og sorg vi må konstatere at dette er sant. Også i organisasjoner som før har stått imot denne linje, åpner en nå opp for nye arbeidsmetoder. Det alvorligste ved dette er at det evangeliske frelses-prinsipp, rettferdigjørelse ved tro, forskyves fra sentrum, og vi får gradvis en annen kristendomsoppfatning, hvor tale til vekkelse og nytt liv blir fremmedelementer.

Avslutningsvis kommer Nissen i sin artikkel med noen alvorlige ord vi alle bør reflektere over:

«Men la oss ikke følge våre kristne brødre. De er inne på en avvei hvor korset mister sin kraft. Går vi i deres spor, føres vi vill og da har han seiret som kun er kommet for å stjele, myrde og ødelegge.

Det er mulig at de få som holder fast ved korsets ord alene, vil bli færre. Så lenge de

«Ankerfestet» – årets julegave fra deg?

Bibelsk Tros Kassettjeneste har utgitt sin første sangkassett, kalt «Ankerfestet». Randi Espeseth fra Førde synger på den ene siden (A), ekteparet Meling (Anne-Margrethe, født Lode, fra Nærø og Ole Andreas fra Haugesund) på den andre.

Hvorfor ikke gi denne kassetten som julegave til slekt og/eller venner? Den koster kr. 80,00 og kan bestilles fra Bibelsk Tros Kassettjeneste, postboks 116, 4320 Hommersåk.

Tekst-ark medfølger.

Side A:

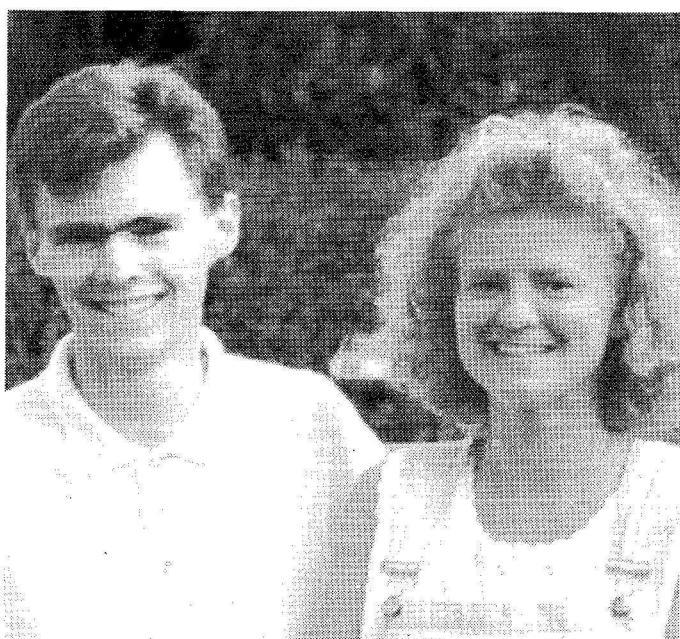
1. **Hjem er han som venter, venter?**
Ukjent/ukjent
2. **På Golgata, mitt hvilested**
Ukjent/William Henry Monk
3. **Jeg vet et navn**
Haldor Lillenæs/Haldor Lillenæs
4. **Mitt hjerte skal synge**
Berit Berg/Berit Berg
5. **Jeg har vandret med Jesus**
David Welander/David Welander
6. **Ankerfestet**
Berit Berg/ukjent

Side B:

1. **Den store lege nå er nær**
William Hunter/John Hart Stockton
2. **Trua får kvila**
Sissel Sele/Ole Andreas Meling
3. **Har du mot å følge Jesus?**
Lina Sandell/Oscar Ahnfelt
4. **Tenk hva det bringer av hjertefred**
Johannes Torvaldsen/Ole Andreas Meling
5. **Hårdeste ord**
Abraham Thompson/Ida Mathiesen
6. **Når mitt øye, trett av møye**
Hans Adolph Brorson/Ludvig M. Lindeman

Randi Espeseth.

Anne-Margrethe og Ole Andreas Meling.

forblir tro mot Ordet og korset i dets renhet, er det likevel håp om at Gud vil utgyte sin Ånd over dem på ny.

Blander vi derimot evangeliet med alt mulig annet, handler vi i ulydighet mot Herrens Ord, og da er spørsmålet om vi ikke kommer til å dele skjebne med det

folk som var blitt utfrikk fra trellelandet, men som likevel gikk til grunne i ørkenen.»

Korset kan miste sin kraft, men la oss be om at Herren må se i nåde til oss i vår nød slik at vi ikke selv føres vill, eller at vi fører andre vill.

OLAV HERMOD KYDLAND

Jul i Afrika

Ettermiddagssola skin frå ein skyfri himmel. Lufta er disig av sandskodda frå Sahara. Graset står turt som halm og ventar på å verta avsvitt. Det er turketid og julestemning i Durudalen.

Fra misjonærlivet

Skuleborna kjem reinvaska og festkledde, og samlar seg utanfor skulehuset. Dei skal marsjera ein tur til byen og be folk med seg til julefesten om kvelden. Eit langt tog startar frå misjonen med trommer og julesong. Om ein time kjem dei attende med ein lang hale av byfolk – for det meste heidningar – som fyller skulehuset til trengsel. Der er det pynta, feia og fjelga. Elevane har dagane føreåt vore ute i skogen etter blad og fletta fine blomekjede. Veggtavla er eit einaste stort maleri. Der har læraren teikna Jesus-barnet i krubba, vismenne frå Austerland og flukta til Egypt.

Festen tek til medan tropemyrkret sveiper seg over landet. Myrkret fell snøgt på i tropene. Det er nett som ein sløkkjer eit ljós. Stjernene byrjar å blinka og cikadene syng si monotone vise som andre kveldar. Oppetter fjellsidene lyser grasbrannar opp som ljós på eit digert juletre.

Ein hører omen av trommer frå landsbyar på savannen, blanda med døyvde skrik og uharmoniske lydar. Det er heidningen som larmar.

Inne i skulehuset blenkjer det frå mange myrke, glinsande andlet i ljoset

frå fleire fjøslykter – nypussa og fine. Det er varmt under det låge taket og sveitten renn.

Etter at misjonæren har preika over juleevangeliet, slepp elevane til. Dei kjem fram gruppevis. Somme syng eller sitrar eit bibelord, andre seier fram julebodskapen på ymse ulike språk. Samværet varer fleire timer. Når det er slutt, går kvar heim til si hytte.

Heidningane held ikkje jul. Dei er tilskodrarar berre. Men alle dei kristne går heim for å laga i stand festmåltidet. No kokar dei kjøt, som elevar saman med misjonæren med mykje slit og strev har skote, bore heim, parta opp og delt ut til alt folket i misjonen – eit par hundre til saman... Graut og saus av peanøtter høyrer også med til festmaten. Og så et dei seg gode og mette.

Sidan samlast dei i småflokkar kring leirbåla under open himmel. Dei syng, les og minnest han som kom «frå himlens høge slott ned til vår arme jord». Dei syng og les heile natta, utan å blunda.

Stundom bur det fleire misjonærar i nærlieken, og etter gudstenesta i skulehuset, samlast dei til julefeiring. Men om maten og den ytre ramma ikkje vert som i Noreg, har ein det gildt likevel.

Julebodskapen er den same, og han høver i grunnen betre der ute enn i all stasen heime.

OLAV TOFT

Nye talekassetter – Hør!

11	Carl Fr. Wisløff:	Profetisk og apostolisk myndighet (2Tim 3,14-17)	Mosby, aug. 1995
12	Carl Fr. Wisløff:	Hva tjener til din fred (Luk 19,41-48)	Mosby, aug. 1995
13	Carl Fr. Wisløff:	Jeg vet på hvem jeg tror (2Tim 1,12-14)	Bjerkreim, sept. 1995
14	Carl Fr. Wisløff:	Johannes-rosten (Mat 11,11-15)	Nanset, des. 1971
15	Carl Fr. Wisløff:	Dåpen, omvendelsen, troen	Varhaug, april 1987
109	Norvald Yri:	Rettferdigjort av tro (Rom 4,4-8)	Mosby, aug. 1995
810	Guttorm Raen:	Ordet og jeg	Lunden, sept. 1995
840	Gunnar Holth:	Misjonskallet i den aktuelle situasjon	Lunden, sept. 1995
870	Kristoffer Fjelde:	Til deg som ikke får det til (Gal 3,23)	Jørpeland, sept. 1989

Stk.pris kr. 50,-. Oppgi kassettnummer, antall, navn og adresse.
Du får vår komplette kassettkatalog GRATIS ved forespørsel.
Skriv til *Bibelsk Tros Kassetjeneste*, p.b. 116, 4320 Hommersåk.

Profeten Habakkuk

*Leksjon 4:
Guds trøst i
trengelstider*

Av DAG RISDAL

**Bibel-
studie-
serie**

Den sanne bønns vesen (3,1-2)

Ordet «Sjigjonot» gir muligens uttrykk for en sterk sinnsstemning. I så fall har dette sammenheng med det overveldende budskapet profeten har hørt (v. 2): «Herre, jeg har hørt budskapet om deg, jeg er forferdet.»

Profeten er *forferdet* over det han har hørt! Sml. Hab 1,5: Han er forferdet over at Gud vil opprise de ugodelige kaldeerne til å tukte Juda. Dernest er han forferdet over at kaldeerne selv skal ødelegges ved Herrens vrede (2,5 flg.). Med andre ord: Profeten kommer inn i stor nød og forskrekkelse over Guds handlemåte i historien. Budskapet har gjennomrystet ham!

Habakkuk sier altså: Ordet om deg har *forferdet* meg! Et transakende spørsmål melder seg her: Blir våre tilhørere i dag *forferdet* når de hører Guds Ord forknyt? Sml. Hebr 4,12!

Ut fra dette kunne vi si: Det betyr lite om Herren har talt dette til Habakkuk – om han ikke har talt på samme måte *til meg!* Vi må be om at Herren må legge sin Ånd i budskapet, slik at de som hører det må bli vakt i samvittigheten. En sann vekkelse angår samvittigheten!

I siste del av vers 2 ber profeten *ikke* om utsettelse av dommen, men tvert imot om at Herren *vilfremskynde* gjennomføringen av budskapet og den nødvendige tukt! Men så legger profeten til: «I din vrede må du komme i hu å forbarme deg!» – Han ber om *Guds nåde og barmhjertighet* midt i dommen og vreden! Dette er *evangeliet* i en sum. For evan-

geliets bakgrunn er fortapelsen! Å bli frelst vil si å bli frelst fra Guds vrede, slik det fremgår av Rom 5,9: «... ved ham bli frelst fra vreden.»

Troen bygger på historie (3,3-15)

Guds allmakt i historien er i dette avsnittet skildret på en dramatisk og levende måte. Gud råder over himmel, hav, elver, fjell, ild og folkeslag. Gud benytter ofte de ytre naturkreftene mot sine motstandere når disse er fiendtlig innstilt til Israel, f.eks. kaldeerne. Gud er kongers konge og herrers herre» (Åp 19,16).

Iblast bruker Gud naturkreftene som jordskjelv, vind, hav og elver til å *frelse* sitt folk og til å *sønderbryte* (slå ned) sine motstandere: «Til å utføre dine dommer står de der ennå i dag, for alle ting er dine tjenere» (Sal 119,91).

I Hab 3 finner vi hentydninger til mange *underberetninger* fra Mosebøkene og Josvas bok. I en tid full av skepsis til historisiteten av de mange undere som er gjengitt i Det gamle testamentet, er det av største betydning å understreke *kjensgjerningene* ved det som her berettes.

Profetenes forkynnelse forutsetter at det som berettes er sant og pålitelig. Kap. 3 i Habakkuks bok står som et mønster på troverdige kjensgjerninger som har funnet sted.

Her hentydes det til det Gud har utført – *i historien* – hvordan han skilte Det røde hav (2Mos 14), tørrla Jordans vann midt i flomtiden (Jos 3,15-16), stanset sol og måne i deres baner (Jos 10,12-14). →

Apostelen Paulus går så langt som å si at «jeg tror alt det som er skrevet i loven og i profetene» (Apg 24,14). Og da har han vel også disse *under-beretningene* for øye. Og videre skriver han: «Og alt som før er skrevet, det er skrevet til lærdom for oss, for at vi skal ha håp ved det tålmod og den trøst som Skriftene gir» (Rom 15,4).

Sannheten i de bibelske beretninger bør understrekkes med mye større tyngde enn det gjøres i dag. Dette bør også bli en del av *oppgjøret* med den historisk-kritiske metoden. Det påstås i dag – fra teologisk hold – at de begivenheter som er nedskrevet i Det gamle testamente, har liten eller ingen verdi som historiske opplysninger.

Luther, derimot, hevder det stikk motsatte: *Troen bygger på historie!* Bibelen viser klart hele veien at min trøst bygger på *kjensgjerninger!* Den Gud som jeg setter min lit til – er den Gud som både *kunne* skille Det røde hav og Jordan, og som virkelig *gjorde* det! Den kristne tro er fundert på historiske kjensgjerninger, ikke på eventyr eller ideer.

Tilsvarende er de sentrale frelsessannheter basert på historiske kjensgjerninger: «For jeg overgav dere blant de første ting det som jeg selv mottok: At Kristus døde for våre synder etter Skriftene, og at han ble begravet, og at han oppstod på den tredje dag etter Skriftene» (1 Kor 15,3-4).

Derfor tror vi også på Jesu *legemlige* oppstandelse av graven. Alt avhenger av denne sannhet – også *vårt håp!* Konklusjon: Skal Bibelens bud-

skap om dom og frelse blitt på alvor, må vi fastholde de *historiske beretninger* i Det gamle testamente. Av den grunn er Hab 3,3-15 et meget viktig avsnitt og med et sterkt budskap!

Her har jeg nøyet meg med noen prinsipielle betraktninger over dette avsnittet. Og jeg vil anbefale leseren selv å studere disse vers og slå opp alle henvisninger under dem.

Glede midt i trengselstider (3,16-19)

Profeten ser med forferdelse den ødeleggelse som kommer, men vitner likevel om sin glede i frelsens Gud (v.16-19).

Profeten er igjen *forfært* (sml. v.2). Budskapet har overveldet ham. Her i v.16 brukes sterke uttrykk om hans tilstand etter å ha hørt budskapet. Hans indre skalv. Hans lepper dirret. Det kom råttenhet i hans ben...

Men nå har han kun ett å gjøre: Han må rolig bie på Herrens dag, som han selv betegner som *nødens dag*. Men han ivrer etter den dag da Herren griper inn til dom over kaldeerne og til frelse for sitt eget folk. Bak dommens uhygge følger frihet og løsning. Profeten har lært å sette sin lit til Herren og å stole på ham (sml. Sal 37,3-7).

Vers 17 har uten tvil sammenheng med den «nødens dag» som skal komme over Juda-folket som en tuktens svøpe gjennom det babylonske fangenskapet.

Alt det materielle og ytre i naturen går til grunne: «Fikentreten springer ikke ut, og vintrærne bærer

ikke. Oljetreets frukt slår feil, og markene gir ingen føde...»

Verre kan det neppe bli. Det blir mørke og etter mørke. Men ofte er det slik i livet, at når det er som mørkest, går det mot lyset. Vi ser glimt av dette i Sak 14,7: «...men mot aften tid, skal det bli lys».

For etter skildringen av elendighet og ødeleggelse ute i naturen, har profeten en helt annen, indre glede i sitt hjerte: «*Men jeg vil fryde meg i Herren, jeg vil juble i min frelses Gud*» (v.18).

Hvor ille det enn står til ytre sett, hvor galt det enn går, så er Herren min frelses klippe. Denne sannhet blir ofte forkjent i Skriften: «...og sørge ikke, for gleden i Herren er deres styrke!» (Neh 8,10).

Det folk som har *sin glede i Herren* er et sterkt folk – tross alle ytre vansker! Den store hemmeligheten er å se hen til Herren i alle livets situasjoner.

Og nå blir erfaringen for Habakkuk dette: «*Herren, Israels Gud, er min kraft!*» (3,19). Merk forskjellen på Hab 1,11: «*Deres (kaldeernes) kraft er deres gud*» og profeten Habakkuks personlige vitnesbyrd i 3,19: «*Herren, Israels Gud, er min kraft.*» – Det er en vesentlig *forskjell* på disse to utsagn!

Dermed blir det *Herren alene* som blir kraften og trøsten for Habakkuk og for oss andre i trengselstider!

Vår tid i lys av Habakkuks bok

Det var mørke stormskyer på himmelen overalt hvor tempelsangeren Habakkuk skuett. I hans eget folk – som var kalt til å tjene

Herren – rådet synd og urett.

Ropet trengte seg på fra hans indre: *Hvorledes kan du rolig se på dette, Gud?* – Og da verdensmakten Babylon skulle oversvømme landet med sine hærer, måtte Habakkuk igjen utøse sin nød for Herren: *Hvordan kan du tillate dette, Gud?*

De anfektelser angående fremtiden og Guds verdensstyre som Habakkuk gjennomkjempet i sitt indre, er ikke ukjente for deg og meg.

I dag skjer noe av det samme som den gang: Forråtnende og nedbrytende krefter synes å ville fortære vårt folks åndelige kraft. Den eneste forskjell må i så fall være dimensjonene. I dag finner vi urett, vold og ødeleggelse i global sammenheng. Forurensning, krig, forfølgelse og undertrykkelse er bitre realiteter som vi daglig får kastet inn på oss gjennom aviser, radio og TV. Vi blir fristet til å skyve alt dette uhyggelige fra oss. Men det står der like fullt som dystre skygger i vår situasjon.

Og vi må rope som Habakkuk: Herre, hvor lenge, hvorfor, hvorledes? Men Habakkuk fikk svar på sine anrop. – Riktignok ikke en smertefri løsning, men gjennom mørket fikk han glimt av lys frem mot den tid da «jorden skal fylles med kunnskap om Herrens herlighet, liksom vannet som dekker havets bunn» (2,14).

Gud har altså ikke mistet herredømmet over verdensituasjonen. «Meg er gitt all makt i himmel og på jord», sa Jesus. Det

Barnet til redning

Tone: Verda treng Kristus

*Englar frå himlen bar bud til vår jord:
«Frelse skal kome, og du skal bli mor»
Redd sit Maria: «Kor skal det gå til
Eg er så veik, men eg vil det du vil
Eg tene deg vil, kjære Fader»*

*«Ver ikke redd, du er utvald av Gud
Herren er med deg», var engelens bud
«Barnet som kjem er Guds frelse frå nød
Barnet som kjem er din redning frå død!
Ver villig, ten Herren med glede!*

*Barnet er løftet om kvinna sin sœd
Slangen skal knusast, Guds løfter står ved!
Løftet til Adam oppfyllest ved deg
Ver berre roleg, Gud vernar din veg
Ver villig, ten Herren med glede!»*

*Barnet som kom er mi berging og trøyst
Barnet som kom har frå synda oss løyst
Barnet som kom, opna vegen til Gud
Barnet som kom, kan og fria deg ut
Å kom, kjære ven, kom til Jesus!*

LEIF JAN KROGEDAL

går derfor mot en håpefull fremtid for Guds folk. Denne verden er på vei mot Guds endelige dom. Deretter følger nyskapelse og oppstandelse for dem som har tatt imot Ordet om korset her i tiden!

Men Guds Ord sier at forførelse, mørke og trengsel skal tilta frem mot denne tids avslutning. Et sterkt vitnesbyrd om dette finner vi i 2 Tess 2,9-12!

Men midt i mørket fører Guds sine frelsesplaner frem til seier. Midt i domsveene lyder det løfte om forløsning: «Men når dette begynner å skje, da rett dere opp og løft hodet! For de-

res forløsning stunder til» (Luk 21,28).

Derfor kan Habakkuk fryde og glede seg i sin frelses Gud – samtidig som han skuer mørke og trengsel!

*
Gud tar hele tiden sikte på å få frelse en rest. «Men jeg vil la det bli tilbake hos deg et bøyet og ringe folk, og de skal ta sin tilflukt til Herrens navn» (Sef 3,12).

En viktig oppgave i endetiden blir kanskje nettopp å styrke den lille rest. En har sagt det slik: «Forkynn Guds Ord for den rest som skal frelses for himmelen!»

(Forts. i neste nr.)

Hans herlighet til pris

Efeserbrevet (VIII)

AV KJELL DALENE

**Bibel-
studie-
serie**

Ef 1,6;12;14

Hans herlighet til pris –! Tre ganger er denne sannhet omtalt i det skriftavsnittet som vi har framfor oss. I versene 6, 12 og 14. Sektoren som de dekker er noe forskjellig, men saken er den samme.

Vi har blitt ført inn i vesentlige sider ved Guds råd til frelse. Frelsens rikdom med alle frelsesgodene siktet inn mot å være hans herlighet til pris. Hele dette råd som har sitt opphav i Guds frie vilje, skal tjene Guds herlighet. Vi kan si det er konklusjonen. Alt ender opp i dette.

Når vi skal prøve å gripe dette utsagn, prøve å få tak i hva som skjuler seg i ordene, kjenner vi på at fatteevnen er liten. Men samtidig forstår vi at det er en stor rikdom gjemt her. En rikdom vi gjerne vil trenge dypere inn i.

Etter fattig evne vil vi prøve å nærme oss denne sannhet.

Gud er herlig!

Skriften uttrykker dette med stor klarhet. Herligheten er en del av Guds personlighet. Herlighet uttrykker prakt, skjønnhet, storhet, makt og velde. Vi kan si at det vakreste språk kan uttrykke, skjuler seg i dette uttrykk.

Etter overgangen over Rødehavet uttrykker Moses det enestående ved Guds herlighet. Siden blir det gjentatt og understreket ofte i Guds Ord.

Herre, hvem er som du blant gudene? Hvem er som du herlig i hellighet, forferdelig å lovprise, underfull i gjerning? (2Mos 15,11).

Herre, vår Herre! Hvor herlig ditt navn er over hele jorden, du som har utbredt din prakt over himmelen! (Sal 8,2).

Pris Herren, for Herren er god. Lovsyng hans navn, for det er herlig (Sal 135,3).

I sin store forsvarstale til Israels folk gir Stefanus dette vitnesbyrdet om Herren:

Herlighetens Gud åpenbarte seg for vår far Abraham, mens han var i Mesopotamia (Apg 7,2).

Omgitt av herlighet

Herlighet er den sfære Herren omgir seg med. Da Gud kom nærliggende, opplevde mennesket hans herlighet (2Mos 16,10).

Min sjel, lov Herren! Overmåte stor er du, Herre, min Gud, høyhet og herlighet har du ikledd deg (Sal 104,1).

Det preger det sted hvor Guds tanker og råd rår med uinnskrenket makt og egenart.

Hans bolig skal være herlighet (Jes 11,10).

Åpenbar herlighet

Gud har gjort en del av sin herlighet kjent gjennom sitt gode skaperverk. I sin opprinnelige form var det uforderlig. Men synden har skapt ubalanse også i naturen.

Alt har Gud gjort skjønt i sin tid (Fork 3,11).

Naturens skjønnhet og prakt er også etter fallet et vitnesbyrd om denne herlighet. En fantastisk herlighet i farger, i toner, i rytmer, i harmonier, i lovmessighet og originalitet innenfor dyreliv, planteliv og geologi. En underfull verden.

Erkjennelse: Fordervet

«Vi alle var fordervet i vår ulydighet.»

Trossannhet

Med denne salmestrofen uttrykker vi en sann erkjennelse om vår situasjon. Dette er Bibelens egen framstilling av det falne menneske (Rom 3,9-19). Guds Ord beskriver ikke mennesket som «godt på bunnen». Med tydelig tale viser Skriften at vi alle er onde og står skyldige og ansvarlige for vår synd overfor Den Hellige Gud. Og at vi ikke selv kan gjøre noe med denne forferdelige tragedie.

Fremleggelsen av Guds Ord ved tale, sang og vitnesbyrd, blir stadig fattigere på denne sanne erkjennelse av «fordervelsens avgrunn i oss». I stedet settes ofte en positiv skildring av menneskets guditte gaver og evner. Men det hjelper

Et vitnesbyrd som Skriften stadig henviser til er dette:

All jorden er full av hans herlighet (Sal 72,19; 2Mos 14,21; Jes 6,3; Hab 3,3).

Jesus åpenbarte Guds herlighet

Da Jesus kom til jord, kom Guds herlighet nær. Den herlighetsskikkelse som han hadde i himmelen fra evighet av, la han av seg da han kom inn i vår verden og ble født av jomfru Maria. Han tok en tjeners skikkelse på seg.

Han ble sliten og trøtt, ble spottet og utskjelt, forstøtt og forlatt. Slik hadde han ingen herlighet (Jes 53).

Men også i Jesu fornedrelse trådte noe av hans herlighet fram. Jesu disipler fikk se den og den ble åpenbart ved særskilte anledninger. Framfor alt var det en bestemt form for herlighet menneskene fikk noen glimt av – hans nådes herlighet.

ikke noe at de får seg fortalt hva de har som Guds skapninger, hvis ikke de får vite sannheten om hva de mangler uten omvendelse og tro på Kristus. Og dessuten skulle vi vokte oss for å ta fra noen deres frelsesmulighet ved å fortie eller forskjonne Bibelens ubehagelige ord om syndens realitet og følger.

Høytidsbudskapet innbyr oss ikke til å gi næring til den folkereligiositet som vil ha julestemningen med kristelige skikker, men fryser ut Jesus. Dyrehuset Guds Sønn ble født i, er et tegn på den forniedrelse han da og i hele sitt jordeliv siden måtte utholde. Det begynte i en stall og endte på et kors.

*...at himlens fryd og øre,
det levende Guds Ord,
skal så foraktet være
på denne arme jord!*

ALEX REMME

Og vi så hans herlighet, en herlighet som den en enbåren Sønn har fra sin Far, full av nåde og samhet (Joh 1,14).

Dette sitt første tegn gjorde Jesus i Kana i Galilea og åpenbarte sin herlighet. Og hans disipler trodde på ham (Joh 2,11).

De viste seg i herlighet og talte om hans bortgang, som han skulle fullbyrde i Jerusalem (Luk 9,31).

For det var ikke kløktig utenekte eventyr vi fulgte, da vi kunngjorde dere vår Herre Jesu Kristi makt og gjenkomst, men vi hadde vært øyenvitner til hans storhet. For han fikk ære og herlighet av Gud Fader, da en slik røst lød til ham fra den aller høyeste herlighet: Dette er min Sønn, den elskede, som jeg har behag i (2Pet 1,16-17).

Tilbake til herligheten

Etter et fullført frelsesverk og en seierrik oppstan-

delse og himmelfart, vendte Jesus tilbake til sin herlighet. Før sitt jordeliv hadde han denne herlighet som Sønnen. Nå har han den også som Menneskesønnen og forløseren.

Og nå, herliggjør du meg, Far, hos deg selv med den herlighet jeg hadde hos deg før verden ble til! (Joh 17,5).

Denne Jesu herliggjørelse er omtalt mange steder i Skriften. Stefanus opplevde at himmelen åpnet seg for ham i hans dødsstund og han så Guds herlighet og Jesus stå ved Guds høyre hånd (Apg 7,55).

Adressen Jesus gav var klar.

Måtte ikke Messias lide dette og gå inn til sin herlighet (Luk 24,26).

Ved ham er dere kommet til tro på Gud, som oppreiste ham fra de døde og gav ham herlighet. Derfor er deres tro også håp til Gud (1Pet 1,21).

Del i herligheten

Den herlighet som Jesus hadde og som han ble gjennomtrent i, vil han dele med sin menighet (1Pet 5,1).

Den herlighet som du har gitt meg, har jeg gitt dem, for at de skal være ett, likesom vi er ett (Joh 17,22).

Far, jeg vil at de som du har gitt meg, skal være hos meg der jeg er, for at de skal se min herlighet, som du har gitt meg, fordi du har elsket meg før verdens grunnvoll ble lagt (Joh 17,24).

Denne herlighet er allerede tilkjent menigheten. Men erfaringen av den og den fulle opplevelsen av den venter. Det skjer når Jesus henter sine hjem til farshuset i himmelen.

Og dem som han har rettferdigjort, dem har han også herliggjort (Rom 8,30).

Vi vet at når han åpenbares, da skal vi bli ham like, for vi skal se ham som han er (1Joh 3,3).

Lyset fra denne herligheten gir kraft og styrke for livet i denne verden. Det gir mot i motgang, lys i mørke og trøst i trengsel. Verdens lyst taper sin tiltrekning. Lengslene blir dradd mot herlighetens rike.

For det som var herlig, har nå ingen herlighet i forhold til denne overveldende rike herlighet. For når det som svinner, var herlig, da må det som varer ved, være langt mer herlig. Da vi altså har et slikt håp, går vi fram med frimodighet (2Kor 3,10-12).

Gang på gang gir Herren sin menighet løfte om at de ikke skal bli til skamme. Håpet vil langt overgå hva de hadde forventet og lengtet etter.

Den som tror på ham, skal ikke bli til skamme (1Pet 2,6).

Og håpet gjør ikke til skamme... (Rom 5,5).

Denne herlighet vil gjennomtrente Guds barn når den store forvandlingen skjer. Det dødelige blir ikledd udødelighet. Det som ble sådd i vanære, skal stå opp med ære. Vårt jordiske legeme skal forvandles til å bli et herligetslegeme som er likt Jesus.

Herlighetens karakter

Denne herlighet kan ikke fanges inn av våre definisjoner og vurderinger, men Skriften gir noen antydninger som vi kan trekke fram. Disse vil være med på å løfte og bygge lengselen etter å få del i denne herligheten.

Men som det står skrevet: Det som intet øye har sett og intet øre hørt, og det som ikke oppkom i noe menneskes hjerte, det har Gud beredt for dem som elsker ham (1Kor 1,9).

Her kommer «vesle vetet» til kort. Vi må gripe til ord som ufattelig, uranskakelig, overvettet osv. Paulus lar oss ane noe av dimensjonen når han skriver til menigheten i Rom. Den ble snart kastet inn i en fryktelig trengsel og forfølgelse.

Men jeg holder for at den nåværende tids lidelser er for intet å regne, mot den herlighet som skal åpenbares på oss (Rom 8,18).

Jesu Kristi herlighet

Den karakteriseres som Jesu Kristi herlighet. Kristus har satt sitt stempel på den og den kan ikke skil-

les fra ham. Den er en organisk enhet med ham. Gjennom utstrålingen fra ham blir den åpenbar og ved den blir han æret, lovryst og tilbedt.

Mens vi venter på det salige håp og åpenbaringen av den store Guds og vår frelses Jesu Kristi herlighet (Tit 2,13).

Til dette kalte han dere ved vårt evangelium, for at dere skal vinne vår Herre Jesu Kristi herlighet (2Tes 2,14).

På den nye jord skal folkene i det nye Jerusalem bære Jesu navn på sine panner og utstråle hans herlige navn (Åp 22,4).

Nådens herlighet

Nådens herlighet er et av begrepene som nyttes i tekstavsnittet. Denne herlighet har vi sett når nåden blir mottatt av syndere. Oppreisning fra synd. Nye mennesker og nye hjem. Ny glede. Nytt håp og ny framtid.

Men i enda sterkere grad vil herligheten hos Kristus være en nådens herlighet. Den forløste skare vil bringe en ny takk, glede og tilbedelse inn i herligheten.

Og de synger en ny sang og sier: Verdig er du til å ta imot boken og åpne seglene på den, fordi du ble slaktet og med ditt blod kjøpte oss til Gud av hver stamme og tunge og folk og ætt og gjorde dem til et kongerike og til prester for vår Gud av hver stamme og tunge og folk og ætt (Åp 5,9).

Menigheten – hans herlighet til pris

Teksten vår forteller oss ikke bare at vi skal få del i hans herlighet, men at menigheten i sin herlig-

Bibel- og bekjennelseskongferanse

16. – 18. februar 1996
Frøyland forsamlingshus, Jæren

Talere: Professor Carl Fr. Wisløff, bibelskolelærer Norvald Yri og forkynner Kristoffer Fjelde

Fredag: Kl. 19.00: Fra Romerbrevet v/Yri. Fjelde deltar.

Lørdag: Kl. 10.30: Fra Romerbrevet v/Yri.

Kl. 12.00: Grenseoppgang mellom luthersk og reformert teologi v/Wisløff.

Kl. 19.00: «Vekter! Hvor langt på natt?» v/Wisløff. Fjelde deltar.

Søndag: Kl. 10.30: Hva er sunn bibelsk vekkelse? v/Yri.

Kl. 12.00: Søndagens tekst v/Wisløff.

Kl. 19.00: Frelseshistorien i Det gamle testamente v/Wisløff.

Sang og musikk – Kollekt.

Bok- og kassettsalg – Anledning til å kjøpe mat og kaffe.

Trenger du overnatting? Kontakt Eivind Strand, 4344 Kvernaland, tlf. 51 48 78 51.

Be for møtene! Alle velkommen!

Arrangementskomiteen

hetsskikkelse skal berike himmelen. Den skal føre til at Kristi herlighet i enda større grad enn tidligere blir til ære for ham og til lovprisning fra himmelens hærskarer.

Denne sannhet kan vi ikke forstå ut fra vår egen erfaring i denne verden. Vi ser oftest de store mangler som hefter ved troens barn. Men Skriften åpner vårt blikk for andre dimensjoner. Sangeren har sett litt av dette når han synger:

*Du ser på meg,
du undres: Kan jeg være
et barn av Gud,
en Jesu Kristi brud?
Men akk du ser jo
bare reisedrakten.
Du kan ei se
mitt skjonne bryllups-
skrud.*

Bibelen antyder litt av det som skjer når Kristi menighet gjør sin entre i den himmelske herlighet.

Menighetens presentasjonsdag

Når Kristus henter sine hjem, er det for å vise dem fram i himmelen. Det var for denne glede som ventet ham at han led tålmodig på korset (Heb 12,2).

Kristus skal da presentere menigheten som sin brud. Ikke som en syndefull og lastefull brud, men med de beste kvalifikasjoner, slik at han kunne stille menigheten fram for seg i herlighet, uten flekk eller rynke eller noe slikt, men at den kunne være hellig og ulastelig (Ef 5,27).

Men han som er mektig til å verne om dere så dere ikke snubler, og til å stille dere ulastelige fram for sin herlighet i fryd (Jud 24).

På denne måten vil den kaste glans over Kristi herlighet. Og den herlighet som bruden representerer

vil være til ære for brudgommen. Nå forstår de hans valg og utvelgelse.

Den dag da han kommer for å vise seg herlig i sine hellige og underfull i alle som tror. For dere trodde vårt vitnesbyrd (2Tess 1,10).

Menigheten er Kristi verk

Menigheten er et resultat av Jesu Kristi gjerning. Han har utført skapelsen, lagt grunnen til herligheten. Han har gitt seg selv til menigheten og dermed preget den i alle deler.

For vi er hans verk, skapt i Kristus Jesus til gode gjerninger, som Gud først har lagt ferdige for at vi skulle vandre i dem (Ef 2,10).

Bare to ganger er dette uttrykket «verk» brukt i Bibelen. I Rom 1,20 brukes det om skaperverket og som et overbevisende

BORNY ABONNEMENTET!!!

For tre år siden utkom det første nummeret av tidsskriftet Bibelsk Tro. Mange har uttrykt glede og takknemlighet for bladet, og noen har også sendt oss gaver. Vi vil benytte anledningen til å takke dere som har gjort det, og likedan enhver som er med på å spre Bibelsk Tro.

I dette siste nummeret i 1995 vil du finne en giroblankett. Det vil minne deg om at det er tid for fornyelse av abonnementet.

MOTTATT, MEN IKKE BETALT?
Noen har bestilt bladet, men ikke betalt. En påminnelse også til dere.

verk. Det er et verk som feier all tvil til side. Slik vil menigheten som Kristi verk tale med enda større overbevisningskraft i den himmelske helligdom om hva han har utrettet i sin brud.

Menigheten er som en perle

Perlen er en kostbar gjenstand. Jesus forteller om en mann som såkte etter gode perler, men da han fant den kostelige perle, solgte han alt for å få tak i den. Denne lignelse kan også fortelle oss om menigheten. Det verdiløse sandkorn blir til en kostelig perle.

Sandkornet som kom inn i perlemuslingen, skapte en fryktelig pine. Men den kapslet denne «fiende» inn i det vakreste perlemor. Lag på lag ble lagt utenpå hverandre. Herligheten som den gav

sandkornet førte til dens egen død (Rom 5,10).

Slik er menigheten herlighet kommet fram ved Jesu Kristi død.

Da han førte mange barn til herlighet, sommet det seg for ham, som alt er til for og alt er til ved, å fullende deres frelses høvding gjennom lidelser (Heb 2,10).

Denne hemmelighet blir åpenbart for oss. Vår frelse har et evig og opphøyet mål. Den skal være til ære for Jesus.

Nei, som en hemmelighet taler vi Guds visdom, den skjulte, som Gud fra evighet av har forut bestemt til vår herlighet (1Kor 2,7).

Bevarelsens nødvendighet

Å bli bevart er en stor nåde. Men det dreier seg om mer enn det. Å bevare et Guds barn gjennom denne verden har ikke

Selsagt går det an å sende bladpengene for 1995 og 1996 på samme giroblankett.

LIKE RIMELIG!

Årsabonnementet er fremdeles kr. 100,- Kr. 70,- for skoleungdom.

GAVE-ABONNEMENT

Hvorfor ikke gi Bibelsk Tro som en gave til slekt og/eller venner? Skriv til oss, og vi vil sende også nr. 6/95 til slike.

(Bankgironr. + norsk og dansk postgironr. finner du på side 1, spalte 1.)

bare sin begrunnelse i Guds barns hjelpeøshet. Det også. Men det har fram for alt med Jesu herliggjørlse å gjøre. Han ber sin far om at de må bli bevart fordi han må ha dem hjem til himmelen som en del av sin herliggjørelse.

Jeg ber for dem. Jeg ber ikke for verden, men for dem som du har gitt meg, for de er dine. Alt mitt er ditt, og ditt er mitt. Og jeg er herliggjort i dem (Joh 17,9-10).

Derved ser vi at Guds barns evige trygghet er forankret i himmelen. Det dreier seg om Jesu evige herliggjørelse.

Når vi ser frelsen i dette himmelske perspektiv må vi gi Luther rett når han taler om det salige syndefall. Det vi vant i Kristus, er så mye mer enn det vi tapte i Adam.

(Forts. i neste nr.)

Medarbeidere/ skribenter:

Kjell Dahlene: Født 1944 i Porsgrunn. Har vært forkynner, ungdomsarbeider, områdesesekretær og bysekretær. Lærer/lektor ved Fjellheim bibelskole 1984–87 og 1994–95.

Gunnar Holth: Født 1946 i Råde. Oslo off. lærerskole 1966–69. Kristendom grunnfag ved NLA 1970. Lærer/husfar ved Fjellhaug skoler og studentheim 1970–73. Lærer ved Skjevik ungdomsskole, Molde, 1974–79. Medlem av NLM's hovedstyre 1976–82. Er nå ansatt ved Vågsetra skole, Molde.

Arvid Joramo: Født 1941 i Rennebu. Teologisk embeteksamen 1974. Lærer ved DVI's bibelskole i Bergen 1974–79. Nå gårdbruker og timelærer i grunnskolen på Sundlandet, Sør-Trøndelag.

Hans Erik Nissen: Født 1938 i København. Cand. theol. ved Københavns Universitet 1965. Sogneprest i København fra 1966. Forstander ved Luthersk Missionsforenings Højskole, Hillerød, fra 1970. Har skrevet flere bøker og artikler.

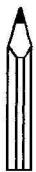
Dag Risdal: Født 1934 i Støren. Cand. real. Studiesekretær i Indremisjonsselskapet. Bibelskolelærer på Fjellhaug 1969–89. Fra 1989 forkynner i NLM.

Norvald Yri: Født 1941 på Hareid. Misjonsskolen på Fjellhaug 1962–66. Teologisk embeteksamen 1968. Misjonsteologisk doktorgrad fra Fuller Theological Seminary, California, USA 1973. Har vært misjonær i Etiopia og Tanzania. Nå lærer ved Fjellhaug Skoler.

NY ROSENIUS-BOK!

Hans særdeles verdifulle Romerbrevstolking i ny oversettelse (kap. 1–5). Se omtale i forrige nr. av Bibelsk Tro (side 10).

Kr. 150,- inkl. porto. Henr. Hermod Hogganvik, 4500 Mandal, tlf. 38 26 21 44 eller bokhandelen.

**Krogedal
bok & papir**

4350 Nærø – 4341 Bryne

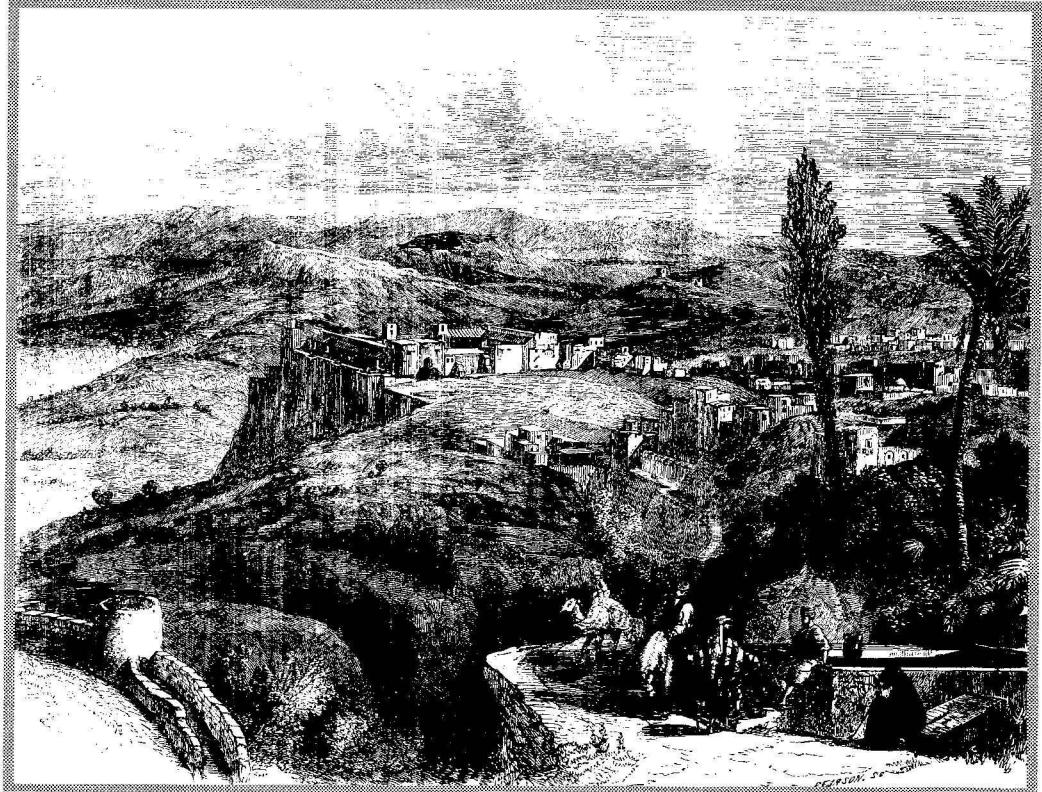

**Høyland
og Jæren
FORBRUKS-
FORENING**

C

ISSN 0804-0532

Returadr.:
Postboks 264
N-4350 Nærø

«Men du Betlehem, Efrata, som er liten til å være blant Judas tusener! Fra deg skal det utgå for meg en som skal være hersker over Israel. Hans utgang er fra gammel tid, fra evighets dager.

Derfor skal han overgi dem inntil den tid da hun som skal føde, har født. De som blir igjen av hans brødre, skal vende tilbake sammen med Israels barn.

Han skal stå og vokte sin hjord i Herrens kraft, i Herrens sin Guds navns høyhet. De skal sitte i ro, for nå skal han være stor like til jordens ender.

Han skal være fred.»

Mika 5,1-4a